

UZVARAS DIENA

Lūdzu, sēdieties. Un es vēlos izteikt savu pateicību Dievam par šo privilēģiju būt šeit un tikties ar Dieva Valstības līdzpilsoņiem. Kamēr jūs visi šorīt esat sapulcējušies šeit, šī brāļa mājā, lai būtu kopā sadraudzībā, tas man kaut kā atgādina to agrīno draudzi, to, kā kristietība sākās, kā ir teikts Bībelē: “Viņi tikās pa mājām un lauza maizi sirds vienkāršībā.” Un tieši to mēs gribam šajā rītā, kamēr mēs esam šeit, sirds vienkāršību, vienu mērķi.

2 Ir viena...viena lieta, ko mēs cenšamies sasniegt, un tā ir – piepildīt Dieva plānu mūsu dzīvei, kamēr mēs esam šeit, uz zemes. Un varbūt, iespējams, Dievs pirms daudziem tūkstošiem gadu, bet Viņš ir...Savā bezgalīgajā gudrībā zināja, ka mēs būsime šeit šajā rītā un atradīsimies šajā nomaļajā prērijā jeb šajā tuksnesī, šajā nelielajā ēkā. Viņš to zināja pirms tūkstošiem gadu.

3 Un tā, mēs satikām dažus mūsu draugus, kas šorīt atbrauca no Tūsonas, Straikeru ģimeni. Un viņu mašīnai salūza ģenerators. Mēs savācām visus, ko varējām sadabūt, lai viņi varētu atbraukt, tā kundze un bērni. Un viņi atbrauks nedaudz vēlāk, ja varēs salabot savu ģeneratoru. Tas bija kaut kāds neliels krustojums šeit. Es nezinu, kur tieši tas bija. Bet mēs priecājamies, ka esam šeit.

4 Un tā, lūk, brālis Īzaksons, mēs viens otru tikpat kā nepazīstam, mēs tikai zinām, ka mēs esam brāļi Kristū. Un mums ir bijuši kopēji sadraudzības brīži. Un es domāju, ka pirmo reizi mēs tikāmies pie...tur Fīniksā pirms daudziem gadiem. Un, ja viņa sieva ir šeit, es viņu nepazītu. Nu, lūk, cik labi mēs viens otru pazīstam, es pat nepazīstu viņa sievu jeb viņa ģimeni.

5 Ienākot es satiku vienu no mūsu melnādainajiem brāļiem stāvam pie durvīm, ļoti jauks puisis, viņš paspieda roku, ziniet, lika tev sajusties, ka tu esi tik ļoti gaidīts, ziniet, ienākot, un...un būt šorīt šādā pulkā...un tā man ir privilēģija.

6 Un tā, man ir bijusi privilēģija runāt daudzās pārpildītās vietās, kur bija sapulcējušies varbūt pat tūkstošiem tūkstošu cilvēku. Bet es...neizmirstamākie brīži manā kalpošanā ir bijuši tieši šādi, kur kopā ir sanākuši varbūt kāds ducis vai divi cilvēku, acīmredzot tieši tad Dievam ir ciešāka darbošanās ar cilvēkiem. Es domāju, ka mēs jūtamies tuvāki viens otram un...kad mēs sapulcējamies nelielā sanāksmītē. Šķiet, ka Dieva Vārds mums kļūst ļoti...ļoti nozīmīgs tieši tad, kad mēs... Viņš teica: “Kur divi vai trīs ir sapulcēti Manā Vārdā, tur Es būšu viņu vidū.”

7 Pagājušajā vakarā ap pusnakti es biju sapulcējies ar...tajā mājā, kur bija kāds vīrs ar savu sievu un kādu jaunu meiteni, kas juka prātā par kādu nelielu dēku, kas bija notikusi. Un, kamēr mēs bijām sapulcējušies kopā, istabā bija tikai tā jaunā lēdija un es, jo tās lietas, kas bija jāpasaka, kas bija...es labāk gribēju, lai mēs būtu kopā. Un tur atnāca tā gaisma, tas Kunga eņģelis, un nostājās tieši vīrs tās vietas, kur mēs bijām, parādīdams, ka Dievs tur Savu apsolījumu.

8 Un vakardien tur bija kāds jauns vīrietis, divdesmit divus gadus vecs, no ļoti godājamas ģimenes, viņš bija saslīmī ar cūciņām, viņam bija piemetušās cūciņas. Un daudzi no jums, pieaugušajiem, zina, kas tas ir, it īpaši vīrietim. Vīriešus, tas viņus teju vai nobeidz. Un tam puisim jau vairākas dienas, divas nedēļas pēc kārtas bija četrdesmit grādu temperatūra. Nu, jūs zināt, ka tas var izraisīt insultu. Un ārsti vienkārši bija izmēģinājuši visu, kas bija viņu rīcībā, penicilīnu un pārējo, lai pazeminātu šīs infekcijas izraisīto temperatūru. Bet izskatījās, ka tam nav nekādas iedarbības. Bet vienas minūtes laikā Dieva priekšā tā augstā temperatūra puisim pazuda bez pēdām. Viņš piecēlās vesels. Un tas tikai pierāda, ka tā galvenā Persona šeit ir Kristus.

9 Tieši tāpēc mēs esam šeit šajā rītā, šajā namā – lai kalpotu Kristum šajā sabata dienā.

10 Es ļoti gaidīju to laiku, kad ieradīšos šeit, satikšu mūsu dārgo brāli un jūs visus. Esmu saņēmis jūsu desmito tiesu, ko brālis man ir sūtījis daudzas reizes, no šīs mazās sanāksmītes šeit. Un šādi dārgumi man personīgi ir ļoti svēti, jo es zinu, ka kādu dienu man būs jāatbild par to, kam tie tika iztērēti. Un, protams, es gribu novērtēt...es patiešām novērtēju un gribu izteikt pateicību par jūsu uzticību, par šo domu, ko jūs esat izdarījuši, zinot, kāda ir jūsu desmitā tiesa... Un jūs šādi pulcējaties mājās un tomēr gribat, lai tas mazumiņš, kas jums ir, cik nu jūs zināt, lai tas atbalsta kalpošanu. Pēc tam, no tā brīža, par to ir jānes atbildība man. Un es gribu būt labs pārvaldnieks

mūsu Kungam, jo tajā dienā man būs jāatbild par to, ko mēs darījām uz zemes.

11 Nu, te ir viena lieta, šeit mums pārāk netraucē satiksmes rūkoņa, un tas ir labi. Un tāpat...

12 Lūk, es īsti nezinu, kā to pateikt, bet es gribētu, kaut mēs šeit varētu novadīt atmodu, un mums tas ilgtu vairākas dienas. Jo šādi tu vienkārši atbrauc un saki: "Sveiki! Es priecājos jūs redzēt," un dažas minūtes parunā par Kungu un atkal aizbrauc. Man ir paredzēts būt Tūsonā vienos trīsdesmit. Un cik tas ir.... Mēs vienkārši satiekamies šeit šādā veidā, paspiežam rokas un sakām: "Sveiki! Es priecājos, ka jūs satiku," un dodamies prom.

13 Bet, ziniet, es aizdomājos par kādu dienu, kad mēs satiksīties un neteiksim ardievas. Mēs neteiksim: "Bija patīkami tevi satikt. Cerams, ka atkal atbrauksi," kad šeit mēs pavadām kopā varbūt kādas pāris stundas. Tur mēs varam...varbūt mēs apsēdīsimies un parunāsim miljons gadus, ja tur vispār ir tāda lieta kā laiks, un mums...mums nebūs mazāk laika kā tad, kad mēs apsēdāmies. Saprotat? Tā vienkārši ir mūžība. Tam...tam nav gala. Un, kad aizdomāties par to laiku, kad mēs būsīsim tur šādi, kad mēs staigāsim pa Dieva lielās paradīzes gaitenītiem, un eņģeļi dziedās himnas.

14 Bet...bet šis ir tas laiks, kad mums ir jācīnās, lai uzvarētu tajā kaujā un uzvarētu šīs pasaules lietas.

15 Bet tur, nu, tur nebūs nekādas cīņas. Būs izsacīta pēdējā lūgšana; lūgšanu sanāksmes vairs nebūs vajadzīgas. Tur vairs nebūs kādas vietas, kur cilvēki saņems glābšanu. Tur vairs nebūs nekādu slimību, ko dziedināt. Un tas vienkārši būs kaut kas varens un lielisks.

16 Un ko gan mēs kā cilvēki šajā rītā, ko gan mēs varētu apsolīt? Uz ko vēl mēs varētu skatīties, kas būtu vēl lieliskāks, nekā skatīties uz šo apsolījumu par to laiku? Saprotat?

17 Mēs domājam par to...šeit es skatos uz to, kā mainās dažādi vecumi: no maziņiem zīdaiņiem mātes rokās uz maziem skolēniem, pusaugu meitenēm un zēniem, un tad ir pusmūžs, un tad vecs cilvēks. Saprotat? Un tas skolnieks vēl pagājušajā gadā bija mātes rokās kā zīdains. Saprotat? Un tas pusaudzis devās uz skolu, šķiet, tikai pagājušajā gadā. Un tas pusmūža cilvēks bija pusaudzis. Un tad vecumdienas. Vienkārši... Ak! Saprotat? Tas ir gluži kā tvaiks, kas paceļas no zemes un izzūd. Man šķiet, ka Salamans teica: "Tas ir kā zieds. Tas uzceļas, un tad tas tiek noplūkts un nonīkst." Un mēs...mēs gribam, lai ir labums no tā laika, kas mums ir šeit dots.

18 Tāpēc tagad parunāsim ar Viņu, noliecot mūsu galvas lūgšanā.

19 Un, ja šeit ir kāds, kas vēlas, lai viņu atceras lūgšanā, piemēram, viņš ir slims vai ir kāda vajadzība, lūdzu, vienkārši dariet to zināmu Dievam savā sirdī, sakiet: "Lūk, Kungs, es esmu atnācis paprasīt šo lūgumu." Un, lūdzu, vienkārši...lai es kaut kā zinātu, lūdzu, vienkārši paceliet savu roku un vienkārši...šādā veidā, sakiet: "Atcerieties mani." Lai Tas Kungs jūs bagātīgi svētī.

20 Visuvarenais Dievs, kas izveidoji debesis un zemi ar Savu Vārdu, šajā rītā mēs esam sapulcējušies šeit, lai runātu par šo Vārdu un par to Vareno, kurš ir Vārds.

21 Mēs pateicamies Tev par šo lielo privilēģiju, ka varam atkal ierasties dziļi tuksnesī. Tā bija tā vieta, kur reiz kāds degošs krūms piesaistīja bēgošā pravieša uzmanību. Un tur viņš atkal tika pilnvarots un tika sūtīts, un kļuva par tā laika cilvēku, Dieva mantojuma, kas bija verdzībā, lielo atbrīvotāju. Ak, lielais Dievs, vai tad šajā rītā Tu neatnāksi pie mums šeit dziļi tuksnesī! Kā mēs zinām, Tu esi lielās katedrālēs un visā pasaulē. Bet zinot, ka Tu esi bezgalīgais Dievs un nav tādas vietas, kas būtu pārāk maza jeb nav vietas...tas ir, nav nozīmes, cik ļoti mēs esam izkaisīti pa zemes virsmu, Tu joprojām esi visuresošs, vari būt visur un vienmēr. Mēs pateicamies Tev par to.

22 Un šajā sanāksmē šorīt mēs pateicamies Tev par mūsu brāli un...un par viņa mazo ganāmpulciņu šeit, un par viņu drosmi un uzticību Dieva darbam uz zemes šodien, un mēs lūdzam Tavas svētības uz viņiem. Un lai...kamēr vien ir kāda sirds, kas alkst pēc Kristus, lai vienmēr kaut kur ir kāds vēstnesis, lai dāvātu...atnestu vēstījumu tai izsalkušajai sirdij.

23 Un mēs lūdzam, debesu Tēvs, par šo cilvēku vajadzībām, kuri tikko pacēla savas rokas. Tu zini, kas pulsēja zem viņu rokām, viņu sirdīs. Viņiem bija vajadzība. Ja tā ir slimība, Kungs (Tu,

kurš uzcēli Paulu Šaritu, par kuru es tikko runāju, tikai pirms dažām stundām, kad viņš gulēja starp nāvi un dzīvību, degdams drudzī, kuru visa medicīnas zinātne nespēja apturēt, tomēr viena īsa lūgšana uzreiz apturēja to augsto temperatūru; Tu esi Dievs Jehova), parādi, ka Tu esi tikpat pārstāvēts un tikpat reāls šodien šeit, dziļi šajā tuksnesī, kā tu biji tajā laikā kopā ar Mozu tur, dziļi tuksnesī.

24 Mēs pateicamies Tev, jo es zinu, ka Tu uzklausi lūgšanu. Un mēs nākam pie Tevis ar visu pazemību un visu patiesumu, zinādami, ka būtu nepareizi lūgt Tev kaut ko tādu, ko mēs tikai iztēlojamies savos prātos. Mēs vēlamies būt nopietni un pilnīgi droši par to, ko mēs lūdzam. Mums ir tam jātic un...un jāzina, ka tā ir Dieva griba, lai mums tas tiktu iedots, jo mēs esam atrisinājuši to savā sirdī, cik vien spējam, Kungs.

25 Tādēļ es lūdzu, lai Tu dziedini katru slimo cilvēku, kas ir šeit šajā rītā. Izglāb ikvienu, kas ir pazudis. Dāvā to. Lai šodien tiek pateikts vai izdarīts kaut kas tāds, kas liks viņiem tur, kur viņi sēž vai stāv gar sienām, lai kur tas nebūtu, lai tā noenkurotā Dieva ticība darbojas viņu sirdīs, un tas atrisinās to reizi par visām reizēm. Dāvā to, Tēvs.

26 Svētī brāli, kurš ir atļāvis mums izmantot šo māju dievkalpojumam.

27 Tagad runā uz mums caur Savu Vārdu, jo tieši tādēļ mēs esam šeit, Kungs. Mums patīk būt sadraudzībā vienam ar otru, bet tomēr tas esi Tu, Kungs, kas mums ir vajadzīgs. Mēs varam iziet ārā kaut kur zem kokiem un apsēsties, un runāt viens ar otru. Bet šeit mēs esam sapulcējušies, lai meklētu Tavu labvēlību. Lūdzu, Kungs, vai Tu tagad satiksies ar mums? Mēs esam atvēruši to vietu savās sirdīs, lai Tu šodien sēstos tronī, lai runātu ar mums un pateiktu mums par tām vajadzībām, kas mums ir, un lai Tu izpaustu mums mīlestību, kā mēs izpaužam savu mīlestību pret Tevi. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

28 Tur, ja kāds tur aizmugurē vēlas apsēsties, es šeit redzu dažus krēslus, uz kuriem jūs varētu apsēsties, ja vēlaties, lai jums būtu ērtāk.

29 Un tā, šis laiks, kurā mēs dzīvojam, ir brīnišķīgs. Un vakar, kad es domāju par to, ko es šodien runāšu... (zinādams, ka es ļoti gribēju atbraukt šurp) ...un ko gan es sacīšu, kad es ieradīšos tajā nelielajā lūgšanu sapulcē? Un es prasīju Tam Kungam man palīdzēt. Un es šeit esmu izvēlējis dažas Rakstu piezīmes, kuras es gribēju jums izteikt šajā rītā, kamēr mēs gaidām Tā Kunga svētības.

30 Un tagad mēs lūdzam, lai jūs atvērtu savu sirdi un izprastu vismazāko, tikko jūtamo Kristus klauvējienu pie sirds. Atcerieties, jūs...ja tu neesi ticīgs un vēl neesi pieņēmis Kristu, tā būs vissvarīgākā lieta, kas ar tevi ir notikusi, šī rīta sanāksme šajā namā. Lai tad, kad šis klauvējiens atskanēs pie tavas sirds, ja tu to pieņemsi, tās ir durvis uz dzīvību. Noraidīt to ir nāve. Un tieši tādēļ mēs esam šeit šajā rītā – lai parādītu jums, ka ir atvērtas durvis katram ticīgajam, kas spēj ticēt.

31 Tagad es gribu izlasīt no Jēzus Kristus Atklāsmes grāmatas 15. nodaļas. Es vēlos izlasīt fragmentu, pirmos četrus pantus no Atklāsmes grāmatas 15. nodaļas:

Un es redzēju citu lielu brīnišķīgu zīmi debesīs: septiņus eņģeļus, kam bija septiņas pēdējās mocības, jo ar tām piepildījās Dieva dusmas.

Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni; tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu un viņa zīmi, un pār viņa vārda skaitli, stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās.

Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, svēto Ķēniņ!

Kas Tevi nebītos, ak, Kungs, un neslavētu Tavu Vārdu? Jo Tu vien esi svēts; visas tautas nāks Tavā priekšā un Tevi pielūgs, jo Tavi taisnie spriedumi ir kļuvuši redzami.

32 Un, ja Tas Kungs ļaus, es gribētu no šejienes paņemt tēmu un nosaukt to par uzvaras dienu, "Uzvaras diena", kā mēs to saucam, pilnīga uzvara.

33 Šie cilvēki, par kuriem mēs esam...tikko lasījām šajā nodaļā, bija tikko guvuši uzvaru. Es uzskatu, ka vārds “uzvara” ir svarīgs vārds angļu valodā. Tas nozīmē, ka tu esi...ka tu esi sakāvis ienaidnieku un esi uzvarējis, un tu esi uzvarētājs, kas ir guvis uzvaru. Un mēs dziedam dziesmas un gaviļējam par uzvaru. Un šeit mēs redzam, ka tur bija kaut kas...šie cilvēki bija nonākuši pie šīs stikla jūras, sajauktas ar uguni. Un viņi bija guvuši uzvaru pār zvēru, pār viņa tēlu, pār zīmi un viņa vārda burtu. Visas šīs lietas, viņi bija guvuši uzvaru pār tām un bija uzvarētāji, stāvēdami otrā pusē pie stikla jūras, sajauktas ar uguni, dziedādami slavas dziesmas visuvarenajam Dievam.

34 Un tā, runājot par uzvaru, uzvaras dienām un visu pārējo, tas atved mūs atpakaļ pie domas par karu (kad mēs domājam par Uzvaras dienu). Jo pavisam nesen, pēdējo dažu gadu laikā, mums bija diena, ko mēs saucam par uzvaras dienu karā, kad tika izcīnīta uzvara pār ienaidnieku. Un ir ļoti žēl, ka mums par to ir jādomā, taču šī pasaule ir piesūcināta ar cilvēku asinīm jau kopš taisnā Ābela asinīm.

35 Taisnais Ābels bija pirmais cilvēks, kura asinis izlija uz šīs zemes. Un viņš...tas iemesls, kāpēc viņam bija jāizlej savas asinis, bija tāpēc, ka viņš bija taisns Dieva priekšā. Un Dievs pieņēma viņa...viņa izpirkšanu, ko viņš bija...ticībā bija piensies Dievam to jēru.

36 Un viņa skaudīgais brālis, viņu apskauzdams, noslepkavoja taisno Ābelu. Un tā paša iemesla dēļ ir izlietas teju vai visu cilvēku asinis uz zemes virsas. Un šī senā zeme, protams, ir piesūcināta ar tām viscaur pasaulē, ar cilvēku asinīm. Mēs... Tam ir iemesls. Ir kāds iemesls, kāpēc viņi bija...ka šīs cilvēku asinis tika izlietas. Un mēs redzam, ka pirmais iemesls bija skaudība, jo Kains apskauda Ābelu, jo Dievs pieņēma Ābela upuri. Un Ebrejiem 11. nodaļā mums ir teikts, ka...ka: “Ābels piensies Dievam labāku upuri nekā Kains, un Dievs ar to liecināja.” Un Kains, protams, bija greizsirdīgs par to, jo viņa upuris tika noraidīts, bet Ābela upuris tika pieņemts. Un Ābels izdarīja to ticībā. Bībele saka, ka viņš to darīja “ticībā”.

37 Redzot, ka šie divi puīši centās atrast Dieva labvēlību, lai atgrieztos...jo viņi zināja, ka viņi tikko pavisam nesen bija iznākuši no dzīvības dārza. Un viņi bija krituši tajā otrajā pusē savu vecāku pārkāpuma dēļ, kas bija pakļāvis viņus nāvei; tieši tāpat kā mēs visi šajā rītā esam pakļauti nāvei. Un viņi gribēja zināt, kā tikt atpakaļ tajā vietā, kur viņi atkal varētu atrast dzīvību. Un darīdami šādi, viņi mēģināja atrast Dieva labvēlību.

38 Un Kains piensies skaistu upuri no puķēm un lauka augļiem, lai kas tas arī bija, ko viņš uzlika uz altāra.

39 Bet Ābels, caur garīgu atklāsmi viņam bija atklāts, ka nāves cēlonis nebija lauka augļi, ka nāves cēlonis bija asinis. Tāpēc viņš piensies nevainīga aizvietotāja asinis, un Dievs pieņēma to. Un vienmēr, sākot no tās dienas tā ir bijusi Dieva salīdzināšana par mūsu grēkiem. Nekāda cita ceļa nav, jo, ja Viņš būtu pieņēmis uz kāda cita pamata, tad mums būtu jānāk, pamatojoties uz to, lai mēs būtu...lai atrastu Dieva labvēlību. Bet Dievs pieņēma tikai nevainīgas būtnes nevainīgās asinis. Saprotat?

40 Un tādējādi, ja Dievs pieņemtu skaistumu un lielas ēkas, šodien mēs būtu...mums rastos jautājums: “Vai Viņš atnāks uz šo nomaļo tuksnesi, uz šo mazo namiņu, kas stāv šeit pie dzelzceļa? Vai Viņš atnāks uz šejieni un satiksies ar mums?” Un, ja būtu vajadzīga kāda liela katedrāle vai skaistums, ko piensies Kains, nu, tad izrādītos, ka mēs vienkārši runātos ar sevi un gaisu.

41 Bet Dievs atnāca, pamatojoties uz izlietajām asinīm. Tādēļ šodien nav svarīgi, cik mazi mēs esam, cik nabadzīgi mēs esam vai cik ļoti mēs gribētu būt...pienest Dievam kādu labāku vietu, bet Dievs to nepieņēma, tāpat kā Viņš nepieņems to tagad, jo mēs nākam, pamatojoties uz tām Asinīm, ko izlēja nevainīgs Aizvietotājs, kas ir Kristus, mirdams par mums, grēciniekiem.

42 Un tā, tas iemesls, kāpēc šīs Asinis ir izlietas, ir tāpēc, manuprāt, ka cilvēks grib... Dievs aicina cilvēku paskatīties, bet cilvēks grib parādīt sevi. Cilvēks grib skatīties uz to, ko Dievs cenšas viņam parādīt, balstoties pats uz savu priekšstatu par to. Saprotat? Dievs cenšas parādīt cilvēkam kaut ko, bet cilvēks grib to pieņemt, balstoties uz savu...uz to, kā viņš skatās uz to.

43 Bet tas ir gluži tāpat kā tad, ja kāds gribētu parādīt kādu ainavu. Ir jābūt kādam iemeslam, kādēļ viņš rāda šo ainavu. Ir... Ja tu saki: “Paskaties tur uz to kalnu,” tad kaut kas tur ir piesaistījis tavu uzmanību, un tāpēc tu mēģini man pateikt, lai es paskatos uz to kalnu. Saprotat? Vai arī: “Paskaties uz šo koku,” saprotiet, tu gribi, lai es ieraugu kaut ko, kas ir tajā kokā.

44 Lūk, Dievs cenšas panākt, lai cilvēks paskatās uz to nevainīgo Aizvietotāju, lai varētu atgriezties atpakaļ. Bet cilvēks grib skatīties uz to pa savam. Viņš negrib redzēt to, ko Dievs cenšas parādīt viņam tajā nevainīgajā Aizvietotājā. Tāpēc, lūk, kas rada to problēmu. Turklāt, kad cilvēks, tā sakot, paņem binokli, lai paskatītos no liela attāluma, lai ieraudzītu to, ko Dievs cenšas viņam parādīt, viņš nespēj pareizi nofokusēt savu binokli.

45 Šeit nesen, kad biju ceļā, atgriežoties no ceļojuma kalnos, kāds pateica: “Klau, paņem šo binokli un paskaties *tur uz to* lietu.” Nu, es paņēmu binokli, es ieraudzīju trīs vai četrus dažādus objektus. Nu, redziet, es sapratu, ka kaut kas ar to nav kārtībā. Saprotat? Nu, tā antilope stāvēja uz lauka, bet izskatījās, ka tur kopā stāv trīs vai četras. Nu, lieta tāda, ka tā pavisam noteikti bija tikai viena antilope. Ar binokli viss bija kārtībā. Bet tas, ko man vajadzēja izdarīt, bija tas jānofokusē, līdz visas trīs antilopes sagāja vienā, un bija redzama viena antilope. Saprotat? Un tad tā... Saprotiet, es zināju, ka aiz manis ir...bija jābūt vienai antilopei, jo tā man bija pateikuši. Bet, kad es paņēmu binokli un paskatījos caur to, es ieraudzīju, ka tur stāv, teiksim, trīs antilopes. Nu, binoklis nebija nofokusēts. Man šis binoklis ir jāfokusē tā, lai es redzētu to vienu antilopi. Un tad binoklis pietuvina man to pietiekami tuvu, ka es varu redzēt, kāda tā izskatās.

46 Tātad, Dievs dod mums Bībeli. Lūk, Bībele ir Vārds, un Vārds ir Dievs. Tātad tas ir mūsu binoklis, tās ir mūsu brilles. Bet, kad mēs sākam skatīties Bībelē un redzam četrus vai piecus dažādus ceļus, nu, to vajag nofokusēt, saprotiet. Un mums...mums tas ir jāneregulē tā, lai redzētu, ka Dievam ir viens nopietns mērķis.

47 Bet cilvēks grib uzsākt kādu organizāciju, doties *šajā* virzienā. Bet tas otrs grib: “Nu, es ne...es domāju, ka varu kļūt lielāks vīrs nekā viņš, tāpēc es sāksu *šeit*. Mēs izskolosim mūsu puīšus labāk, un mēs darīsim *to* un *tā* tālāk.” Saprotat? Viņi nespēj nofokusēt to binokli. Dievs vēlas, lai viņi redz vienu lietu, un tās ir tās nevainīgās Asinis, kas tika izlietas par viņu grēkiem. Tieši tā. Tā ir tā īstā lieta, nav svarīgi... Mums nav vajadzīga organizācija. Man nav nekas pret tām, tikai viņas...tas posts, ko viņas nodara, pārvelkot cilvēkus un šķeļot brālību, un pārējās lietas.

48 Taču mums vajag skatīties tikai uz vienu lietu, un tas ir mūsu Aizvietotājs. Tā tas ir. Un šis Aizvietotājs ir Jēzus Kristus.

49 Un vēl jūs šodien redzat, kā mēs esam sakropļoti organizācijās. Un viņi saka: “Metodistiem ir atmoda. Protams, tas neattiecas uz baptistiem. Tie ir metodisti. Un atmoda ir *viņiem*,” un tā tālāk. Un viņi...viņi atmet citus cilvēkus, visu laiku. Bet mēs negribam to redzēt šādā veidā.

50 Mēs gribam grozīt to fokusu, līdz mēs ieraudzīsim, ka ir viens Dievs. Kad jūs tur redzat trīs, tad labāk neregulējiet savu binokli nedaudz labāk. Saprotat? Jūs...jūs redzat kaut ko nepareizi. Tāpēc labāk neregulējiet to, un jūs ieraudzīsiet, ka ir viens Dievs virs mums visiem, un Viņš ir tas cilvēces Dievs.

51 Un, ja Viņš vispār ir Dievs, tad Viņu interesē ikviens cilvēks, jo tā ir Viņa radība. Un Viņu interesē bērni. Viņu interesē veci cilvēki un pusmūža cilvēki. Viņu interesē mūsu ādas krāsa: balta, raiba, melna, dzeltena, dažādas ādas nokrāsas no tās valsts, no kuras mēs nākam, un mūsu priekšteči. Viņu interesējam mēs visi. Viņu neinteresē tikai ebreji vien vai...vai dzeltenā rase, melnā rase, baltā rase, lai kas tas nebūtu.

52 Viņu interesē visa cilvēce, un Viņš cenšas panākt, lai cilvēce nofokusētu Viņa Vārdu vienā punktā un teiktu: “Ir viens Dievs, un tas Dievs deva nevainīgu Aizvietotāju atnākot...pats kļūstot par cilvēku, lai aizvāktu grēku, lai glābtu visu cilvēci.” Praviētis Jānis to tik brīnišķīgi ilustrēja: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku,” visiem. Grēka problēma visā pilnībā tika atrisināta tieši tur, tajā vienā nevainīgajā Aizvietotājā.

53 Bet, kad cilvēks sāk lietot šo Dieva binokli, viņš sāk... Viņš tik ļoti skatās uz dabisko, ka nespēj saskatīt to garīgo nozīmi, ko iedod Dieva Vārds.

54 Lūk, saprotiet, tā ir viena no tām zīmīgajām lietām, ko cilvēks dara, kad viņš mēģina skatīties, jo viņš skatās caur to binokli, kā skatījās Kains. Viņš skatījās uz saviem sasniegumiem. Kains domāja: “Nu, ja es varēšu aizvēkt no ceļa Ābelu, tad es būšu tas vienīgais. Tad, redziet, tur...tas otrais man vairs netraucēs.” Tieši to cilvēks ir mēģinājis darīt visos laikos, mēģinājis aizvēkt to otru no ceļa.

55 Kaut arī viņam vajadzētu censties dabūt to otru uz ceļa viņam līdzās un būt brālim, saprotiet, tā vietā, lai teiktu: “Ak, tā grupiņa, tādus vajag izdzēst. Un tie *tur*, ak, nu, viņi ir *tādi* un *šādi*.” Saprotat? Mums tā nevajadzētu darīt. Mums vajadzētu censties visu to novest līdz vienai kopējai bildei, un tā ir Jēzus Kristus.

56 Viena jauna lēdija vakardien pārrunās, viņa pateica... Bet viņa pateica... Kāda kalpotāja meitai bija bijusi tāda kā neliela mīlas dēka, un viņa tā dēļ bija zaudējusi prātu. Viņa bezprātīgi...sabrukums. Ļoti skaista jauna sieviete, apmēram divdesmit trīs gadus veca.

57 Un, kad viņa bija maza meitene, apmēram divpadsmit gadus veca, viņa bija Čikāgā. Un sēdējama tajā sanāksmē... Jeb tas bija Eldžinā. Un, kad viņa sēdēja tajā sanāksmē, Svētais Gars izgāja cauri sanākušajiem un nosauca viņu, kas viņa ir, un teica: “Tev sirdī ir trokšņi. Ārsts saka, ka tu nevarēsi nodzīvot līdz piecpadsmit gadu vecumam. Bet TĀ SAKA TAS KUNGS, tu esi dziedināta.” Un kopš tā laika viņa nekad nav pat...nav pat jutusi nekādas sirds problēmas.

58 Bet vakar vakarā viņai bija citādāka sirds problēma. Tā bija garīga sirds problēma. Viņas mīļākais bija aizbēdzis un apprecējis kādu citu sievieti. Un tomēr viņa joprojām bija iemīļējusies. Un tas puisis vēl arvien stāstīja, ka viņš joprojām ir iemīlējis viņā un ka “pie visa vainīgs ir viņa tēvs”.

59 Es teicu: “Ak, mulķības. Viņam nevajadzēja precēt to otru meiteni. Viņš to izdarīja, jo viņam nebija pareiza mīlestība pret tevi.” Tieši tā.

60 Bet, redziet, tā kā viņa bija tajā pilnīgi sapinusies, tā meitene sēdēja tur tik ļoti sakņupusi, šādi. Un viņa teica: “Ak, es zinu, ka Džonijs mani mīl. Es zinu.” Saprotat? Tas bija viss, ko viņa redzēja. Viņa dzīvoja tajā mazajā pasaulītē, viena pati, viņa pati bija sevi tajā ielikusi.

61 Un es paņēmu viņas roku manējā. Es teicu: “Paklausies mani.” Un Tas Kungs parādīja vīziju, saprotiet, un viņa zināja, ka es par to neko nezinu, par kaut ko, kas bija noticis, par kādu vienošanos viņu starpā. Un, kad tas tika pateikts, viņa uzreiz atžirga. Es teicu: “Tagad, kamēr tu esi ārā no tā stāvokļa, paskaties uz Golgātu. Tur... Tu staigā apkārt un esi sākusi mēģināt dzert un... (kalpotāja meita, pentakostu kalpotāja meita) ...un dari tās lietas, ko tu dari, cenšoties noslīcināt tās skumjas; tas vīrietis un...kāds, kuram tu vispār nerūpi.” Es teicu: “Meitēn, paskaties uz turieni, uz Golgātu. Tas ir tas vienīgais ceļš atpakaļ.”

62 Mums ir jākļūst tik ļoti fokusētiem, dzīvojam vai mirstam, lai kas arī nenotiktu, līdz tā ir Golgāta, Kristus. Dievs grib, lai tieši pie tā mēs atgriezāties.

63 Un cilvēki, fokusējot Dieva Vārdu... Tā vietā, lai to visu savienotu kopā un panāktu, lai tas teiktu to vienu, ko tam liek teikt Dievs, mēs skatāmies uz dabisko pusi. Tādējādi tas...kad cilvēks tā dara, viņš nonāk tādā stāvoklī, kad viņš vienkārši pieņem jebkuru piedāvājumu: “Šeit ir iespēja, ko mēs, mūsu mazā grupiņa, mēs varam izdarīt *to* un mēs varam... Mums nebūs nekā kopēja ar tiem pārējiem.” Un tas...saprotiet, tā ir tā pirmā lieta, kas tiek piedāvāta; tā vietā, lai nofokusētos, lai zinātu, ka tā ir brāļu mīlestība, ko mums vajadzētu just vienam pret otru, un...un saprast vienam otru, un mīlēt vienam otru, un pielūgt vienam ar otru. Viņi pazemo cilvēku viņa apgērba, ko viņš nēsā, vai...vai izglītības, kas viņam ir, vai viņa ādas krāsas, vai kā tamlīdzīga dēļ. Vai arī viņa... Un tas, tādējādi tas atdala cilvēkus, un cilvēks to uzreiz pieņem.

64 Tas nekad nedod iekšējam cilvēkam iespēju darboties. Lūk, mēs...mēs esam trīsvienīga būtne: dvēsele, ķermenis un gars. Lūk, bet, kad dabiskais prāts... Tie divi garīgie spēki, kas darbojas

jūsos, ir jūsu prāts un jūsu...un jūsu gars. Saprotat? Lūk, dabiskais prāts, kas ir ļoti slīpēts, mēģinās kaut ko sasniegt ar savu intelektu. Saprotat? Un, kad viņš to dara, tieši tas...kad viņš to dara, viņš attālina sevi no tā garīgā cilvēka, kas ir viņā. Un tur sākas problēmas, tieši tur, saprotiet, viņš mēģina to izstrādāt pats.

65 Kā es te nesen teicu, man šķiet, ka tas bija dievnamā, ka: “Dievs ir tik liels, ka Viņš var kļūt tik vienkāršs.”

66 Lūk, redziet, kad mēs kļūstam lieli, mēs nevaram būt vienkārši. Saprotat? Mēs...mēs zinām pārāk daudz. Un mēs...mēs sākam: “Ak, tam vienkārši ir jābūt *šādi*, tā, kā to sakām mēs, vai arī tā vispār nav.” Saprotat? Nu, tādā veidā mēs palaižam garām Dievu.

67 Bet, ja vien cilvēks varētu, liels cilvēks, vienkārši varētu kļūt arvien lielāks un lielāks un turpinātu kļūt vēl lielāks, ko viņš darītu? Viņš vienkārši atkal kļūtu tik pazemīgs un tik vienkāršs, ka cilvēki staigātu viņam pāri un pat nezinātu, saprotiet, to lielu personu, kas ir viņu vidū.

68 Tieši tāpat kā darām mēs. Mēs...mēs izmērām elektronu, mēs sašķeļam atomu un sūtām signālus uz mēnesi, bet staigājam pa parastu zāli, par kuru mēs neko nezinām. Tā tas ir. Tā mazā puķīte, neviens nevar izskaidrot jeb nevar atrast to dzīvību, kas slēpjas tajā sēkliņā tur dziļi zemē, no kuras nākamajā gadā izaugs puķīte. Parasta zāles lapiņa, visi pasaules zinātnieki nespētu uztaisīt vienu vien zāles stiebrīņu, pat vienu lapiņu. Saprotat? Jūs nevarat to izdarīt, jo tajā ir dzīvība. Un tādējādi, redziet, mēs...

69 Ir tāds teiciens: “Muļķi staigā ar naglotiem zābakiem tur, kur eņģeļi baidās spert soli.” Un tā patiešām ir taisnība. Mēs paejam garām vienkāršām lietām, mēs paejam garām Dievam.

70 Mēs paejam garām orhidejai, meklējot margrietiņu. Lūk, tā tas ir, saprotiet, paejam garām tai orhidejai. Un ja vien mēs kļūtu vienkārši, samazinātos... Neviens neskatītos pat uz...

71 Tur tas vīnakoks, kas tas ir? Dievs. Kas tas ir? Tie ir vulkāniskie pelni, kuros ir dzīvība. Pagriezies, paskaties tur tālumā, tur stāv varens koks, man šķiet, vītols. Kas tas ir? Tie ir vulkāniskie pelni ar dažāda veida dzīvību tajos. *Šāda* veida dzīvība izveidoja...izveidoja koku. *Tāda* veida dzīvība izveidoja vīnogulāju. Saprotat?

72 Un kas esam mēs? Vulkāniskie pelni, kuros ir dzīvība. Kas padarīja mūs par to, kas mēs esam? Mēs būtu ne vairāk kā tas, bet Dievs ielika mūsos mūžīgo dzīvību, un tad mēs kļūvam par Dieva pavalstniekiem. Tad mēs...mēs skatāmies, tad mēs fokusējam Vārdu uz Dievu.

73 Taču cilvēks nekad nedod iekšējam cilvēkam iespēju izskaidrot, kas ir pareizi, tādējādi tieši tas izraisa tās problēmas. Paskatieties. Mēs redzam, ka, ja viņš to nedara, kas notiek tad? Mēs redzam, ka viņa dusmas, tāpat kā Kainam, uzreiz aizsvilstas. Viņš bija skaudīgs. Viņam nepatika, ka Dievs, lai pienestu viņa...pieņēma Kaina...Ābela upuri, bet ne viņējo. Viņš arī gribēja iet... Viņš gribēja savu paša upuri. Viņš gribēja pa savam, saprotiet, nevis atnākt pie Ābela un teikt: “Ak, mans brāli, es esmu tik laimīgs, ka Dievs ir to pieņēmis! Tagad mēs esam atraduši veidu, kā...mēs zinām, ka Jehova pieņem to šādi, jo Viņš ir apstiprinājis to, pieņemdams tavu upuri.” Vai tad tieši tā nebūtu vajadzējis darīt? Bet tā vietā viņš kļuva skaudīgs.

74 Nu, vai tad jūs neredzat to pašu lietu cilvēkos šodien? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Saprotat? Tā vienkārši ir viņa paša metode, saprotiet, lūk, tā vietā, lai pieņemtu to metodi, ko Dievs apstiprina kā patiesību.

75 To metodi, kad Dievs pats iznāk uz skatuves un saka: “*Tā* tas ir. Šīs zīmes ies līdzī ticīgajiem. Es būšu ar jums, pat jūsos. Vēl mazliet, un pasaule Mani vairs neredzēs; tomēr jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos.” Saprotiet, pasaule, ko jūs... “Pasaule Mani neredzēs, bet jūs redzēsiet.” Saprotiet: “Kains Mani neredzēs, bet tu, Ābel, redzēsi.” Saprotat? Jo tas...tas ir tas pats.

76 Un tā vietā, lai atnāktu un sacītu: “Nu, brīnišķīgi! Mēs redzam, kā Dievs darbojas to cilvēku vidū, darīsim tāpat,” it nemaz, ar ticības mācību, tādu pašu...tas ir, ar alkatību un ar skaudību (tādu

pašu, kāda bija Kainam) viņš pieprasa sava brāļa asinis. Viņš cenšas noslaucīt viņu no ceļa, tikt no viņa vaļā. “Tas taču ir visīstākais sektantu bars. Viņi ir aprobežoti...” Saprotat? Jūs zināt, ko es gribu pateikt. Lūk, kas uzsāk tās nepatīkšanas. Lūk, kur sākas tās nepatīkšanas. Lūk, kur tiek laužti solījumi. Lūk, kur atdalās salauzta sadraudzība. Lūk, kas sagrauj ģimenes. Lūk, kur sākas virzība pretim šķiršanai. Tieši tas sagrauj sadraudzību.

77 Tieši tas sagrāva sadraudzību Ēdenē, jo Ievai neizdevās noturēt fokusu, lai skatītos uz Dieva Vārdu, un viņa ieklausījās ienaidnieka prātojumos. Saprotat? Saprotat? Ja vien viņa būtu turējusies cieši pie: “Tā pateica Dievs. Tas visu atrisina. Tā pateica Dievs,” bet viņa negribēja to darīt. Saprotat? Viņa izmainīja sava binokļa fokusu un sāka redzēt tā, ka vienas metodes vietā tur uzradās divas metodes. Saprotat? Viņa redzēja: “Nu, varbūt šim cilvēkam ir taisnība. Varbūt viņam ir taisnība. Nu, mēs zinām, ka Dievam ir taisnība, bet varbūt viņam ir taisnība. Tā ir tikai lielāka gaisma uz to, ko pateica Dievs.” Vai redzat?

78 Tas pats notiek šodien, tas ir nonācis precīzi tajā pašā vietā. Saprotat? Saprotat? Jūs redzat divas saprašanas. Tur ir tikai viena. Tur nav nekādu ticības mācību. Tas ir Vārds, tas ir Dieva Vārds, Dieva mērķis, Dieva plāns. Visi citi plāni nav labi.

79 Tas... Un Ieva izdarīja šo ļaunumu, un tieši tāpēc Dievs savā Vārdā šodien vispār neļauj sievietēm būt kalpotājām. Saprotat? Vārdā tas vienkārši nav atļauts.

80 Šorīt agri no rīta pie mums mājās, sēžot pie brokastu galda, mēs sarunājāmies. Mēs gribējām doties ceļā, lai nokļūtu šeit laicīgi un atgrieztos atpakaļ uz vēl vienu tikšanos. Tāpēc mēs...es teicu... Mēs runājāmies pie galda. Un, kamēr mēs sarunājāmies, saruna ievirzījās par eņģeļiem. Mans mazais puika Jāzeps, kurš tur sēž, pateica kaut ko par eņģeļiem. Un viņš sacīja: “Nu, tēti,” viņš teica, “eņģeļi...”

Es teicu: “Dievs ir vīrietis.”

“Bet,” teica, “eņģeļi ir sievietes.”

Es teicu: “Nekā tāda nav.” Saprotat? Viņš teica...

81 “Nu, viņiem ir...” Sāra, mana meita, teica: “Bet, tēti,” teica, “tur viņiem...viņi valkā svārkus.” Teica: “Tās, tās ir sievietes.”

Es teicu: “Tas...to bildi uzzīmēja kāds psihologs.”

82 Bībelē jūs nekad neredzēsiet, ka eņģelis būtu nosaukts par “sievieti”. Tas vienmēr ir “viņš”, viņš, viņš, viņš, nevis “viņa”. Nav tādas lietas kā eņģelis sieviete. Bībelē nekas tāds nekad nav bijis. Un nekā tāda nav arī dzīvā Dieva draudzē. Nav tādas lietas kā sieviete vēstnese. *Eņģelis* ir “vēstnesis”. Tā ka Dievs nekad to nav atļāvis.

83 Jo Bībelē ir teikts: “Pirmais tika izveidots Ādams un pēc tam Ieva. Un Ādams netika pievilts, bet sieviete, būdama pievilta, atradās pārkāpumā.” Redzat? Tāpēc viņa teica... Pāvils teica: “Es neļauju sievietei ne mācīt, ne kaut kā valdīt, bet turēties klusībā, kā arī bauslība nosaka.”

84 Lūk, tajā, saprotiet... Lūk, kā mūsu pentakostu grupas, tā ir tās zāles sakne. Saprotiet? Ko viņi dara? Viņi nofokusē: “Nu, lūk, te ir sieviete, kas sludina, it kā zibens spertu.” Nu, par to nav nekādu šaubu. Protams. Es esmu dzirdējis dažas sievietes sludinātājas, kas sludināja tā, ka vīrieši ne tuvu nespētu viņām līdzināties, bet tam nav nekāda sakara ar to, kas ir taisnīgs, saprotiet, pilnīgi nekāda.

85 Pāvils teica: “Ja kāds runā mēlēs, bet nav skaidrotāja, tad lai viņš klusē.”

Teiksiet: “Es nespēju klusēt.”

86 Bet Bībele saka, ka tu vari, saprotiet, tā ka tā tas ir. Saprotat? Viss ir jādara saskaņā ar kārtību, ir jābūt sakārtotam, noliktam savā vietā un vienmēr jāpaliek savā vietā.

87 Redziet, tur...jūs zaudējat fokusu. Tas izraisa ļaunošanos, alkatību un tā tālāk. Tā vietā, lai atkal fokusētos uz Vārdu, mēs zaudējam fokusu un redzam: “Nu, lai viņi dara, kā viņi..” Saprotiet,

šādi, tieši tādā veidā tad... Labi.

88 Lūk, mēs redzam, ka tas sagrauj ģimeņu sadraudzību. Tas sagrauj draudžu sadraudzību. Tas sagrauj valstu sadraudzību, tā pati lieta.

89 Valstis grib redzēt visu pa savam. Vācija grib visu redzēt tikai pa savam. Krievija grib visu redzēt tikai pa savam. Amerika grib visu redzēt tikai pa savam. Saprotat? Tad... Saprotiet, tieši tā. Tas ir valstu gars. Tu redzi to visur, kur vien dodies, tu sastopi nacionālu garu. Es esmu bijis... Un viņiem ir dažādas pieejas. Tas ir tik dīvaini. Ja man būtu laiks, es gribētu ātri apskatīt dažas valstis un parādīt jums.

90 Kad jūs iebraucat...kad iebraucat Vācijā, jūs sastopat militāru garu. Viss ir militāri: tev jāstāv taisni, jāstaigā taisni, jābūt taupīgam un tamlīdzīgi. Tas ir militārs.

91 Jūs iebraucat Francijā, jūs redzat netikumīgu garu: tikai sievietes un vīns, un alkohols, un tamlīdzīgas lietas. Saprotat?

92 Jūs atbraucat uz Somiju, jūs ieraugāt tādu kā lojalitātes garu, viss ir godīgi. "Mums par visu ir jāmaksā." Saprotat? Tam ir jābūt izdarītam. Nav svarīgi, cik smagi viņiem ir jāstrādā, ko tas maksā, tam noteikti ir jābūt tā.

93 Jūs atbraucat uz Ameriku un jūs ieraugāt lielu: "Ha-ha-ha-ha-ha!" Lūk, kas tas ir. Jā. Tas ir amerikāņu gars. Kāds pa radio pasaka kādu rupju joku, un visi smejas par to. Ernijns Fords vai kāds no viņiem visur, ziniet, stāsta savus jokus; Artūrs Godfrijs un tā grupa, ziniet, lūk...lūk, kāds ir amerikāņu gars. Jūs ieraugāt, ka tā tas ir.

94 Un vēl šie gari kļūst greizsirdīgi uz citu garu. Un ko viņi dara? Viņi sāk karu. Tā tas ir.

95 Lūk, saprotiet, katru valsti kontrolē sātans. Tā saka Bībele. Viņš ir valstu dievs. Sātans aizveda Jēzu kalna virsotnē un teica...vienā mirklī parādīja Viņam visas pasaules valstības, visas karaļvalstis. Teica: "Tās ir manas. Es daru ar tām, ko vien vēlos." Teica: "Es atdošu tās Tev, ja Tu Mani pielūgsi."

96 Jēzus sacīja: "Atkāpies no Manis, sātans!" Viņš zināja, ka Viņš saņems tās mantojumā Tūkstošgadu valstībā. Saprotat? Tā ka Viņam nevajadzēja klanīties viņa priekšā. Viņš zināja, ka tās būs...

97 Lūk, kad Dievs atkal atnāks un paņems...izveidos šeit Savu valstību, saprotiet, tur vairs nebūs nekādu dažāda veida garu: vāciešu gars, franču gars un norvēģu gars, un amerikāņu gars. Tur tā nebūs. Tas būs viens Gars, āmen, Dieva Gars, kas dzīvos katrā sirdī. Tā tas ir. Un tur būs viens karogs, viena valsts, viena tauta, brālība, Dieva tēvišķība un cilvēku brālība. Dēla valstība! Jā.

98 Tātad, mēs redzam, ka, tā kā cilvēki to dara un izraisa šo lielo ķildošanos un tā tālāk... Lūk, saprotiet, kamēr vien to kontrolē sātans, tur būs kari un problēmas, un kari. Jēzus teica svētā Jāņa...svētā Mateja 24. nodaļā, teica: "Jūs dzirdēsiet par kariem un baumas par kariem, un kariem, un kariem." Kāpēc? Tāpēc, ka šīs zemes valdnieks, sātans, valstu spēks... Viens nacionāls gars ir *šeit*, cits nacionāls gars ir *tur*. Tie ir ļaunie gari. Viņi nespēj sadzīvot viens ar otru. Saprotat?

99 Vai jūs kādreiz esat veduši kādu grupu uz eskimosu apvidu tur ziemeļos, kur mēs dodamies ar suņu kamanām, ziemeļu Aļaskā un tur tālajā ziemeļrietumu teritorijā? Kad tas pavadonis piesēja tur suņus, sauktus par haskijiem... Un viņš piesēja vienu *šeit*, bet otru *tur*, un vienu *tur*.

Es sacīju: "Kāpēc tu tā dari?"

100 Sacīja: "Viņi ir tik pilni ar velnu, ka viņi viens otru nogalinātu." Saprotat? Vienkārši nogalināt, tas ir viss, par ko viņi domā.

101 Nu, tas ir...tas ir velns, saprotiet. Viņš ir slepkava. Viņš...vienkārši viņš... Tā valsts vienkārši... Pat ļaunie gari cīnās ar ļaunajiem gariem. Saprotat? Viņi vienkārši cīnās viens ar otru.

Bet Dievs ir visa mīlestība, saprotiet, tāpēc jūs nevarat izdarīt neko, kā vien mīlēt vienam otru.

102 Tā ka, jūs redzat, ka viss princips atkal balstās tajos garos, precīzi atpakaļ uz pašu sākumu. 1. Mozus grāmata ir sēklas nodaļa, tā tad no tās izaug viss, ko mēs šodien redzam uz zemes.

103 Un tā, mums ir kari un uzvaras, lielas uzvaras. Viena valsts iebruks un uzvarēs citu, un viņi saka: "Slava! Mēs uzvarējām. Mēs viņus sakāvām." Un tad pēkšņi viņi kļūst draugi un paspiež rokas, un tirgojas viens ar otru.

104 Un pēc kāda laika atnāk cits prezidents vai cits ķēniņš, vai cits valdnieks, cita sistēma. Un pēkšņi viņi atkal sāk karot, viņu mazbērni atkal paņem ieročus, atkal cīnās savā starpā. "Kari un karu daudzināšana." Un šis metas virsū tam otram: "Tagad tu kalposi man, saproti. Es esmu uzvarētājs, bet tu...tu esi nekas," un tā tālāk. Tu vienkārši...

105 Kā es reiz dzirdēju vienu izteicienu: "Dievs uztaisīja cilvēku, bet cilvēks uztaisīja vergus." Dievs neuztaisīja cilvēkus, lai viņi valdītu viens pār otru. Dievs uztaisīja cilvēkus, lai viņi būtu brāļi, tā tas ir, lai būtu brāļi, nevis lai valdītu viens pār otru. Nav pārākas rases, nav pārākas tautas, nav pārākas valodas. Mums ir viena valoda, Debesu valoda. Saprotat? Tā tas ir. Mums ir viena brālība, tas ir cilvēks. Tas ir cilvēks, nav svarīgi, kas viņš ir.

106 Kāpēc mums vajadzētu cīnīties un nogalināt vienam otru? Bet viņi to dara. Turklāt reizēm kāda valsts jeb valsts, kurā ir kāda sistēma, cenšas darīt visu pareizi un cīnās par savām tiesībām, bet tad to iekaro ļauna valsts. Un tad viņi tur visu pārņem, un *šī* valsts kļūst *tāda*. Un tad turp un atpakaļ, vienkārši mainās, turp un atpakaļ.

107 Valstīm ir bijušas daudzas...daudzas lielas nacionālas uzvaras, ko tās ir mēģinājušas...kad tās ir mēģinājušas cīnīties par savām brīvībām un par to, ko viņi uzskata par savējo. Un kas tad tām ir? Kamēr vien tās kontrolē sātans, tās turpinās cīnīties. Bet tām ir bijušas daudzas lielas uzvaras, lielas uzvaras. Mēs varētu atgriezties atpakaļ uz pašiem pirmsākumiem un parādīt, kur viena valsts ir valdījusi pār citu valsti un lielu uzvaru svinēšanu, un tā tālāk.

108 Tāpat kā Pirmajā pasaules karā, kad mums bija Pirmais pasaules karš, kad daudzas valstis sanāca kopā un tikās Vācijas teritorijā. Un kur Beļģija un dažādas valstis cīnījās zem dažādiem karogiem, tas tika saukts par Pirmo pasaules karu. Lūk, es...

109 Šeit sēž divi vai trīs brāļi, varbūt četri, kuri to atceras. Es to atceros. Man ir piecdesmit četri gadi.

110 Un es atceros, ka kā mazs zēns, aptuveni deviņus, astoņus vai deviņus gadus vecs, 1914. gadā... Paskatīsimies, deviņi, desmit, vienpadsmit, divpadsmit, trīspadsmit, četrpadsmit – man bija pieci gadi, kad tas sākās. Es atceros, kad viņi pateica, ka būs karš. Un manam tēvam bija apmēram divdesmit divi gadi, un viņiem vajadzēja sūtīt viņu karā. Ak, es pat domāt par to nevarēju, ka manu tēvu sūtīs uz karu. Viņš brauca pa ceļu, viņš brauca ar atsperu ratiem. Un viņam bija... Un viņš bija aizbraucis uz veikalu, kas atradās dažus kilometrus no mums, un viņam tur bija maiss ar pupām. Mēs... Un tāpēc es sačīju... Es paņēmu tās pupas, es nodomāju: "Ja viņi parādīsies un sāks kaut kādu karu, es iebliezīšu viņiem ar šo pupu maisu, ja viņi parādīsies." Saprotat? Nu, viņi bija... Tikai iedomājoties par karu, ka manam tētim būs jāiet karā!

111 Nu, atskanēja bazūne un...un: "Pērciet obligācijas," un tā tālāk.

112 Un, kā mēs visi to atceramies: "Mēs dosimies uz turieni, un mums būs tas pasaules karš, un mēs to atrisināsim. Un tad viņi organizēs..." Viņi organizēja to, ko viņi nosauca par Nāciju Līgu. "Un tad būs miers, mūžīgs miers. Tas arī viss. Kara vairs nebūs."

113 Un pēc kādiem nieka divdesmit gadiem mēs atkal bijām tajā, tikpat karstā kā vienmēr, vēl vienā pasaules karā. Saprotat? Kari! Kāpēc? Tā ir alkātība, skaudība. Saprotat? Tiklīdz ķeizars Vilhelms atstāja Vāciju, ienāca kāds cits tips, vārdā Ādolfs Hitlers, austrietis, un sagrozīja to cilvēku prātus (un tas bija ļaunā gara iedvesmots), ka viņi var sakaut pasauli. Un viņi... Un tur nu tas notika. Saprotat? Tas atkal ir ļaunais gars pret ļauno garu, saprotiet, tādā veidā. Un nevainīgie šo valstu pavalstnieki, kas...viņi vienkārši ved viens otru uz karu, uz karu, uz karu. Un tas vienkārši ir bijis šādi visu laiku.

114 Tātad, lūk, mēs redzam, ka tad pēkšņi sākās vēl viens karš. Lūk, atkal...visa pasaule atkal devās karā ar labākām ierīcēm, labākām lidmašīnām un lielākām bumbām. Un viņi cīnījās un asiņoja, un mira, un bija badā, un sala, un viss pārējais. Karš, karš, karš!

115 Tad pienāca diena, ko mēs saucam par Uzvaras dienu. No turienes es aizguvu šo tēmu – Uzvaras diena, Uzvaras diena. Tā bija tā diena, kad viņi uzvarēja un kad tās armijas guva uzvaru pār citām armijām, Uzvaras diena. Lūk, bija D-diena, un pēc tam bija Uzvaras diena. D-diena bija tad, kad viņi iesaistījās cīņā. Uzvaras diena bija tad, kad tika parakstīts miera līgums, kad Vācija un pārējās sabiedrotās valstis, un visi padevās citām valstīm.

116 Un ko mēs darījām? Uzvaras dienā mēs dziedājām dziesmas. Mēs klieodzām. Mēs metām gaisā mūsu cepures. Mēs šāvām gaisā. Mēs raudājām. Mēs svilpām. Mēs sitām bungas. Mēs...mēs spēlējam mūziku. Mēs...mēs plikējam viens otram pa muguru. Kas tas bija? Tā bija uzvara. Ak, mēs bijām uzvarējuši. Kā tie... Nu, mēs jutāmies, ka: “Mēs esam uzvarējuši! Mēs esam uzvarējuši!” Tika uzvilkti karogi un pūstas trompetes, un, ak, kāds tas bija laiks! “Uzvara, uzvara, uzvara! Mēs uzvarējām.”

117 Un tas bija kaut kas varens. Tas atnesa mieru tā sauktajām kristīgajām valstīm. Un mums bija mazliet laika ievilkst elpu. Tie puīši, kas bija palikuši dzīvi, atgriezās mājās un tā tālāk. Bet ir bijis daudz šādu nozīmīgu dienu, daudz tādu, un lieli kari.

118 Bet, ziniet, vienmēr, kad ir notikušas šāda veida cīņas, arī ticīgajiem Dieva ļaudīm ir bijušas daudzas varenas uzvaras dienas. Ak jā! Tas ir bijis abās pusēs. Kad tas binoklis ir nofokusēts uz dabisko pusi, ar tādām uzvaras dienām, tad to var noregulēt arī uz Vārdu iekš Rakstiem, reizēm tas atnes citas uzvaras dienas.

119 Mums ir bijušas daudzas šādas lielas cīņas pret mūsu ienaidnieku. Un Dievam tur ir bijuši lieli vīri, kas ir stāvējuši priekšējās līnijās, kas ar Dieva Gara palīdzību ir bijuši spējīgi piesaistīt cilvēku domas un novirzīt tās uz Dieva Valstību, un pabeigt ar uzvaru.

120 Mēs cīnāmies tajā katru dienu. Katrs kristietis cīnās kaujā katru dienu. Tieši šobrīd mēs atrodamies karā, kas nepārtraukti notiek mūsos, starp pareizo un nepareizo. “Vai mums būtu tas jāpieņem? Ko mums vajadzētu darīt? Vai mums būtu jākļūst šai pasaulei? Vai mums būtu jāatsakās no šīs savas domas?”

121 Un, ja mēs to redzam, nofokusējiet to, paņemiet to no 1. Mozus līdz Atklāsmes grāmatai, tas katru reizi ir TĀ SAKA TAS KUNGS, tur viscaur. Mēs nevaram no tā atteikties. Mēs nevaram iet uz kompromisu ar visiem pārējiem. Mēs vienkārši nevaram tā darīt. Mums ir jāpaliek šeit. Tas arī viss. Nav nozīmes, cik spēcīgs ir ienaidnieks vai cik daudz mehānismu viņš ir izvērsis pret mums, un cik daudz organizāciju, un cik *šī, tā* vai *šitā*. Mēs joprojām...mēs esam fokusējušies uz Dieva Vārdu tā, ka esam ieraudzījuši, ka ir tikai viena lieta, un tās ir Jēzus Kristus Asinis. Un Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

122 Tādēļ nav nekādas nozīmes tam, ko saka kāds cits... Viņi saka: “Brīnumu laiki ir beigušies. Nav nekā tāda kā Dievišķā dziedināšana. Nav nekādas Svētā Gara kristības, bet kristība Jēzus Kristus Vārdā, tas bija tikai tiem mācekļiem.” Un visas šīs lietas, no kurām viņi mēģina novērst fokusu. Bet tas joprojām fokusējas atpakaļ uz Vārdu, un neviens nevar pateikt, ka tā tur nav. Pareizi.

123 Tā ka mēs esam karā, un Dieva varoņi vienmēr ir bijuši karā.

124 Un jūs, mazā draudzīte šeit, neaizmirstiet, ka jūs esat daļa no tās vienības. Jūs esat priekšpostenis šeit. Tas...jūs zināt, kas ir priekšpostenis. Jums būtu jāzina, jo daži no tiem ir tepat jums blakus. Tā ka jūs esat priekšpostenis šeit, šai vietai, lai turētu paceltus karogus, lai darītu to, kas ir pareizi, lai joprojām apgalvotu, ka Jēzus Kristus ir vienīgā šīs pasaules cerība; nevis metodistu draudze, nevis baptistu draudze, nevis prezbitēriāņu idejas, katoļu vai ebreju, lai kas tas nebūtu, rase, klans vai ādas krāsa. Tas nav tas. Tas ir Jēzus Kristus. Saprotat? Viņš ir tas Vienīgais! Viņš ir mūsu Uzvarētājs, Viņš ir tas Vienīgais. Viņš ir tās kustības Virspavēlnieks. Tās ir Viņa pavēles. Mums ir jāpilda pavēles. Kā jūs varētu...

125 Daži no jums, puisi, dienējāt karā. Kā jūs varētu... Komandieris dod pavēli, bet jūs pagriežat muguru un darāt kaut ko pretēju, nu, jūs radīsiet sajukumu visā armijā. Tā tas ir. Jūs izraisīsiet tajā nemierus. Jums ir jāpilda pavēles. Un vienīgais veids, kā to izdarīt, ir nofokusēties uz to un redzēt to mērķi, par ko ir runa. Labi.

126 Mums ir bijušas daudzas lielas cīņas, garīgas cīņas. Draudzei ir bijušas daudzas lielas uzvaras dienas; es runāju par to draudzi, Kristus ķermeni. Es tagad nerunāju par organizācijas sistēmu, es runāju par Kristus ķermeni. Ticīgo ķermenim visu periodu laikā ir bijušas daudzas lielas uzvaras dienas.

127 Mēs runājam par to, ka mums ir bijuši vairāki kari, kari un karu daudzināšana, un uzvaras dienas, uzvaras dienas un uzvaras dienas. Un galu galā tas viss noslēgsies tajā lielajā Armagedona kaujā. Tā būs pati pēdējā no tām. Kad tas nonāks līdz Armagedona kaujai, tas atrisinās pilnīgi visu. Tieši pirms varenās Tūkstošgadu valstības zemei ir jātiek attīrītai Armagedonā. Tā attīrīs sevi ar šiem atomiskajiem sprādzieniem un vulkāniskiem pelniem, un pārējo, izdzēsīs cilvēku asinis, ar kurām ir piesūcināta zeme, un grēku un noziegumu. Tas ieegrims zem zemes, un vulkāniskā masa atkal to sasmalcinās un atjaunos, un attīrīs zemi varenajam Tūkstošgadu valstības laikam. Tajā laikā Viņš attīra Savu draudzi, lai cilvēki varētu šeit dzīvot. Āmen! Es saku, man tas patīk! Tieši tā! Tuvojas laiks, kad būs lieliski...

128 Tātad, lielās uzvaras dienas, mēs atceramies to laiku... Vienkārši paiesimies atpakaļ. Mums vēl ir dažas minūtes, lai aizdomātos par dažiem no tiem cīnītājiem. Paiesimies atpakaļ un pārdomāsim par vienu no... Mēs varētu aiziet tālu atpakaļ, bet vienkārši paiesimies atpakaļ līdz Mozum. Mozum bija laiks, kad viņš sāka lielu karošanu, jo draudze pati par sevi jau sen bija aizmirsusi uzvaru.

129 Tieši tas kait draudzei šodien – mēs jau sen esam aizmirsuši, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Mēs esam aizmirsuši, ka Dievs ir dziedinātājs, kas var darīt slimos veselus. Mēs esam aizmirsuši, ka Svētā Gara kristība tika izlieta uz mācekļiem un nodota no paaudzes paaudzē ikvienam, kas vien atnāktu. Mēs jau ļoti sen esam to aizmirsuši.

130 Arī Israēls bija aizmirsis. Viņi bija sākuši kļūt apmierināti tur Ēģiptē, bet tad kļuva par vergiem.

131 Un, lūk, tur parādījās Mozus, kas devās uz turieni ar savu intelektuālo pieeju...ar saviem intelektuālajiem sasniegumiem, lai mēģinātu (un ar militāru spēku) izvest Izraēlu, un viņam tas neizdevās.

132 Bet tikai viens Vārds no Dieva tur dziļi tuksnesī uzjundīja to visu lietu no jauna. Kas notika ar Mozu? Viņš nofokusēja savu binokli. Dieva vienīgais mērķis nebija, lai viņš tur apprecētu to skaisto melnādaino etiopiešu meiteni un iekārtotos tur, un audzinātu bērnus, un audzētu aitas savam sievastēvam. Bet viņa misija bija atbrīvot Dieva bērnus no tās verdzības. Tāds bija viņa uzdevums. Tieši tam viņš bija piedzimis.

133 Un ikviens no mums ir dzimis kaut kam. Mēs nebijām ielikti šeit vienkārši tāpat. Tas kalns neatrodas tur tikai tāpēc, lai būtu. Tas koks tika nolikts tur kādam mērķim. Viss ir kādam mērķim, kam tam ir jākalpo. Un mēs esam šeit kādam mērķim. Varbūt tas ir tam, lai liecinātu vienam cilvēkam un viņš tiktu izglābts, bet no viņa varbūt izaugtu sludinātājs, kas atvedīs pie Kristus miljons dvēseles.

134 Paskatieties uz Dvaita Mūdijs un daudzu to pārējo atgriešanos. Vai redzat? Vienkārši kāda parasta sieviete ar... Kāda parasta veļas mazgātāja, kurai uz sirds bija vēstījums izdarīt kaut ko Dievam, un viņa izīrēja vecu stalli un uzaicināja kādu sludinātāju atbraukt un sludināt. Un tajā vakarā tur ieradās tikai viens parasts zēns, kura mati nokarājās ap viņa kaklu, uzvilcis sava tēva bikšturus, un noietās ceļos pie altāra – Dvaita Mūdijs, kurš aizsūtīja pie Jēzus Kristus pusmiljonu dvēseļu. Saprotat? Tai sievietei bija kaut kas jāizdara. Viņa... Tas bija kādam mērķim. Viņa bija padarīta par veļas mazgātāju kādam mērķim.

135 Neniciniet to vietu, kur Dievs jūs ir ielicis, bet kalpojiet savam mērķim. Vienā no šīm dienām atnāks liela uzvaras diena, kad cīņa būs beigusies.

136 Un tā, ievērojiet. Mozus, viņš devās uz turieni... (pēc tam, kad viņš bija nofokusējis savu binokli un ieraudzījis, ka tā ir Dieva programma, kas viņam ir jādara) ...viņš devās uz turieni. Viņš smagi cīnījās. Viņam bija daudzas lielas kaujas. Bet vienu no viņa lielajām pārbaudījumu cīņām, es gribētu to apskatīt. Kad viņš bija sasniedzis, caur zīmēm un brīnumiem, caur dažādām lietām, ko Dievs bija viņam parādījis, lai runātu Vārdu un tas kļūtu materiāls un notiktu.

137 Tāpat kā tas mums ir šodien. Runāt Vārdu pār slimajiem, un redzēt, ka tas dziedina un dara tās pārējās lietas, ko Dieva Vārds izsaka caur cilvēka lūpām. “Pasakiet šim kalnam: ‘Kusties,’ un nešaubieties, bet ticiet, ka tas, ko jūs pateicāt, notiks, tad jums būs tas, ko jūs pateicāt.” Tā teica Jēzus. Lūk, mēs tam ticam un turamies pie tā, un pieņemam to, un ticam tam.

138 Lūk, un tā bija izdarījis Mozus. Un viņš aizgāja uz turieni, un Dievs pierādīja, ka Viņš ir ar viņu. Bet, kad viņi visi bija savesti kopā, Dievs...

139 Šķiet, ka kristieša dzīvē... (ja tas cilvēks nav pilnībā koncentrējies uz Kristu) ...šķiet, ka kristieša dzīve ir pilna vilšanās. Bet tā vilšanās ir Dieva Dievišķā gribas īstenošanās mūsu dzīvē. Nu, nešķiet, kas tas būtu šādi, bet tas ir tas veids, kā Dievs dara. Viņš ļauj mums uzduroties kādam šķērslim, lai redzētu, ko mēs darīsim.

140 Mozus veda Israēla bērnus pa viņu pienākumu taku, un viņam aiz muguras bija faraona armija, putekļi vien gāja pa gaisu no pusmiljona bruņotu vīru. Bet te stāvēja divi miljoni bezpalīdzīgu ebreju, kuriem nebija nekā, vīrieši, sievietes, bērni un tā tālāk. Un Sarkanā jūra bija nogriezusi viņam ceļu, nāves jūra bija nogriezusi viņam ceļu. Viņš... Nebija, kur iet. Saprotat? Bet, kad Mozus kārtīgi palūdza, viņam bija Uzvaras diena. Viņš gāja un sāka brēkt uz To Kungu.

141 Un Tas Kungs teica: “Kāpēc tu brēc uz Mani? Es esmu pilnvarojis tevi to darīt. Runā uz tiem bērniem, lai viņi turpina virzīties sava pienākuma izpildē.” Āmen! Te nu tas ir. “Nebrēc uz Mani. Tu esi pilnvarots aizvest šos cilvēkus uz turieni. Vienkārši runā uz viņiem, lai viņi dodas uz priekšu, paliek sava pienākuma izpildē.” Āmen!

142 Kādam tam būtu jābūt iedrošinājumam slimam cilvēkam! Kādam iedrošinājumam tam būtu jābūt priekš atkritēja! Pagriezieties apkārt un sāciet no jauna. Palieciēt pienākuma izpildē. Tā ir Dieva darīšana atvērt Sarkano jūru. Tā ir Dieva darīšana. Jūs vienkārši sakiet un virzieties uz priekšu. Tas ir viss, kas jums ir jādara.

143 Un Mozus...tur pie jūras bija tā lielā uzvaras diena. Ak, kāda uzvaras diena tā bija Mozum un Israēla bērniem, kas paklausīja sava pravieša balsij, kad viņi runāja un devās uz priekšu! Mozus sacīja: “Vai es... Jūs jau esat redzējuši desmit brīnumus, bet jūs joprojām šaubāties.” Un viņš sāka iet tās jūras virzienā ar to nūju savā rokā. Un Dievs naktī sūtīja vēju un sapūta to jūru uz abām pusēm, un viņi pārgāja pāri pa sausu zemi, uzvaras diena.

144 Paskatieties uz šo. Viņi stāvēja...pat mūsu šodienas tekstā bija teikts, ka: “Viņi stāvēja un dziedāja Mozus dziesmu uz stikla jūras, kas sajaukta ar uguni.” Saprotat? Saprotat? Viņi dziedāja. Un Mozus, kad viņš pārgāja pāri un viņš nezināja, ko darīt... Un viņš pārgāja... Tur nāca faraona armija, mēģinādama atdarināt tās lietas, ko darīja viņš. Miesīgi salīdzinājumi! Un kas notika? Jūra ieplūda un viņu visus noslīcināja. Un viņš redzēja tos mirušos uzraugus.

145 Mirjama paķēra tamburīnu un metās gar krastu, dauzīdama to tamburīnu. Un Israēla meitas sekoja viņai, skaļi gaviļējot, sitot tamburīnus un dejojot. Un Mozus dziedāja Garā. Ja tā nebija veco laiku Svētā Gara sanāksme, tad es tādu nekad neesmu redzējis. [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

146 “Šos ēģiptiešus, ko jūs redzat šodien, jūs vairs nekad neredzēsiet.” Āmen. Kāda diena! Viss bija beidzies.

147 Kādu dienu arī kristiešiem pienāks vēl viena uzvaras diena. Tā tas ir.

148 Ievērojiet, arī Jozuam bija uzvaras diena pie upes. Jozuam bija uzvaras diena pie Jērikas.

Pavisam noteikti bija. Vispirms viņam bija uzvaras diena pie upes, kuru viņš bija šķērsojis. Viņš tur atradās aprīļa mēnesī, Jordāna bija varbūt pusotra kilometra plata, jo tur, kalnu virsotnēs, tur kūst sniegs, un upe bija izpletusies pa visiem tiem līdzenumiem.

149 Un nav šaubu, ka ienaidnieks būtu sacījis: “Nu, ir nu gan tas Dievs ģenerālis, vai ne! Atved Savu armiju šurp tieši pavasarī, kad upe ir vissliktākajā stāvoklī, kad ir vissliktākais laiks tās šķērsošanai, bet Viņš tad atved Savu armiju uz šejieni un grib, lai viņi to šķērso.” Nē.

150 Dievs pieļauj, lai atnāk vilšanās, lai parādītu uzvaru. Ak, ja vien mēs spētu to ieraudzīt! Saprotat? Ja vien jūs redzētu, ka tās lietas, kas jums šķiet tik grūtas un sarūgtina jūs, tie ir pārbaudījumi. Tās ir tās lietas, lai apstātos, nofokusētu savu binokli uz Dieva Vārdu un runātu Vārdu, un tad vienkārši soļotu uz priekšu. Tas ir viss, kas ir jādara.

151 Mums ir laiki, kad mēs sakām: “Dievs, es nezinu, ko darīt. Es esmu nonācis strupceļā.”

152 Runā vārdu: “Kungs, es ticu,” un vienkārši sāc iet uz priekšu. Dievs ir tas, kurš atver jūru. Tu vienkārši turpini soļot. Saprotat?

153 Un tā, mēs redzam, ka Jozua tieši tajā laikā, ka viņš lūdza... Un Tas Kungs pateica viņam, kas notiks. Un viņam bija uzvaras diena. Viņš uzvarēja. Tad, kad viņš uzvarēja upi un nokļuva otrā krastā, ko viņš izdarīja? Viņš nolika šķirstu...

154 Tajā šķirstā bija Vārds. Viņš nolika to priekšā, pēc tam bija dziedātāji un tā tālāk, kas nāca aiz tā. Bet šķirsts gāja priekšā pirmais.

155 Kad Israēls gāja kaujā, pirmie gāja dziedātāji. Un dziedātāji devās uz priekšu un dziedāja. Tad viņi pūta bazūnes un tā tālāk. Tad tika nests šķirsts. Tad, kad šķirsts tika iznests, tad viņi nolika šķirstu lejā un sākās kauja.

156 Ievērojiet. Bet tagad, šajā gadījumā, kad Jozua paņēma Vārdu sākumā un nolika Vārdu sākumā, viņš pārgāja...

157 Un Dievs bija viņam pateicis: “Kā Es biju ar Mozu, tā Es būšu ar tevi. Es tevi nepievilšu, Es būšu ar tevi. Neviena cilvēks nenostāvēs tavā priekšā visas tavas dzīves dienas. Es būšu tur. Nebaidies no tā, kas notiks. Es būšu tur.” Tad ko... Ar šādu uzdevumu, ko gan citu Jozua varēja darīt, ja ne nolikt Vārdu pirmajā vietā? Āmen. Te nu tas ir. Ar uzdevumu no Dieva, nolika Vārdu pirmajā vietā. Un tas atnesa uzvaras dienu. Ak, tai noteikti ir jāatnāk. Tas arī viss.

158 Viņš nolika Vārdu pirmajā vietā, un kas notika? Šķirsts devās ūdenī pirmais. Kad tas notika, atvērās jūra...tas ir, upe, un viņi pārgāja pāri.

159 Ko viņš darīs, kad viņš pāries tur pāri? Kāda ir tā nākamā lieta, kas notiks, kad viņš pāries tur pāri otrā pusē? Tad viņš ierauga, ka viņi visi ir noslēpušies aiz mūriem, jo viņi baidās no viņa, kad viņš ierodas.

160 Bet viendien viņš sastapa to Virspavēlnieku. Un viņam bija vēl viena uzvaras diena. Viņš pateica viņam, kas tieši ir jādara, un Jērikas mūri sagruva. Kā tad viņš to izdarīs?

161 Dabiskais cilvēks, skatoties caur šo binokli, saka: “Nu, lūk, Tu esi atvedis mani šurp, un te nu es esmu. Paskaties uz to pretestību. Nu, viņi visi ir tur iekšā, un viņiem ir lingas. Bēdas mums, ja mēs pietuvosimies tiem mūriem. Viņi tur ir ielikuši akmeņus savās lielajās lingās. Viņiem ir šķēpi. Viņiem ir šaujamloki. Viņiem tur ir viss salikts. Un viņi vienkārši...”

Taču, redziet, Jozua nolika Dievu pirmajā vietā. Un, kad viņš to izdarīja...

162 Ne jau tas, kā tu tur nokļūsi, tā ir Dieva darīšana. Vienkārši turpini virzīties, seko Vārdam.

163 Viņš teica: “Maršējiet apkārt septiņas dienas. Un septītajā dienā maršējiet septiņas reizes. Pēdējā apiešanas reizē pūti bazūni.” Dievs aizvāca dabisko, un sāka darboties garīgais, un tie mūri krita. Un viņi uzreiz devās virsū un to ieņēma. Tieši tā. Tad Dievam bija uzvaras diena.

164 Ābrahāmam bija uzvaras diena, kad viņam jau sen bija apsolīts tas bērns, Dievs pārbaudīja

viņa mīlestību un uzticību; un mēs esam viņa dzimums, ja mēs ticam Dievam.

165 Un Ābrahamam bija uzvaras diena. Kad tas notika? Vai tajā dienā, kad viņš izgāja no Sineāras līdzenumu zemes? Ne gluži. Nu, jā, viņš šķērsoja Eifratu un nonāca šajā otrā pusē, lai klejotu. Tā bija laba diena. Tā joprojām bija tāda kā...

166 Bet viņa galvenā uzvaras diena bija uz Jire kalna, kad viņš uzkāpa tur tajā dienā, kad Dievs iedeva viņam pēdējo pārbaudījumu, kad viņam bija vienīgais dēls. Viņš sacīja: "Tagad, Ābrahām, aizved viņu uz to kalnu un pienes viņu kā upuri. Es esmu tevi darījis par tautu tēvu. Te ir tas vienīgais, kas tev ir, lai kļūtu par tautu tēvu, šis dēls. Es gribu, lai tu viņu nogalini." Ak, vai redzat? "Iznīcini visu. Iznīcini tieši to mērķi. Te nu tu esi, Ābrahām, tev jau ir apmēram simt četrpadsmit, piecpadsmit gadu. Un tu gaidīji to bērnu divdesmit piecus gadus. Un tagad tas zēns ir apmēram piecpadsmit vai sešpadsmit gadus vecs. Un Es gribu, lai tu viņu paņem un nogalini, lai Es tevi varētu padarīt par tautu tēvu." Ak vai! Jā.

167 Ābrahāms vispār nesvārstījās, viņš pat...pat nenotrīcēja dzirdot Dieva Vārdu, teica: "Jā, Kungs, es eju." Paņēma malku un aizveda Īzāku uz pašu tā kalna virsotni, precīzi paklausot. Kāpēc? Viņš lika Dieva bausli pirmajā vietā. Kā gan viņš kļūs par tautu tēvu, ja viņam ir tikai viens dēls un viņš jau ir vairāk nekā simts gadus vecs? Kā viņš to izdarīja? Jo, kā viņš teica: "Es..." Viņš saprata, ka, ja Dievs bija spējīgs iedot viņam Īzāku it kā no mirušajiem, tad Viņš arī varēja viņu atkal uzmodināt no mirušajiem.

168 Nu, draugi, vai tas Dievs, kas ir uzcēlis mūs no pasaules lietām un šīs zemes samaitātības, nevar vēl jo vairāk dot mums mūžīgo dzīvību un ielikt mūs zemē, kur nav nāves? Saprotat? Mēs skatāmies uz šiem mazajiem pārbaudījumiem, un mēs domājam, ka tas ir kaut kas. Nu, tie ir nekas vairāk kā nelieli pārbaužu laiki. Saprotat? Dievs pārbaudīja Ābrahāmu. Bet viņa uzvaras diena pienāca tad, kad viņš devās uz turieni, paklausot Vārdam.

169 Kā viņi saka šodien: "Es zinu..." Es nesen dzirdēju kādu kalpotāju, kurš lasīja Apustuļu darbu 2:38, bet viņš kaut ko izlaida, saprotiet. Viņš teica: "Un Pēteris sacīja, ka viņiem ir jākristās, un tad...tad viņi saņems Svēto Garu," un pārējo tā daļu viņš neizlasīja. Kāpēc? Saprotiet, tieši pret to cīnās organizācijas. Nu, vai jūs to saprotat? Saprotat? Kāpēc jūs to darāt? Kāpēc jūs apejāt šīs lietas?

170 Ja Bībelē tā ir teikts, tad lasiet to tālāk tieši tā, kā tur ir teikts, un sakiet tieši to, ko saka Bībele. Lūk, kad jūsu fokuss atkal ir noregulēts pareizi, saprotiet, atgriezieties pie tā, ko saka Vārds.

171 Un tā mēs ieraugām, ka viņi...jums ir... Tad jūs neesat nofokusēti.

172 Un tā, Ābrahāmam viņa fokuss bija noregulēts pareizi, jo Dievs teica: "Es darīšu tevi par tautu tēvu," kad viņš bija septiņdesmit piecus gadus vecs, bet Sāra sešdesmit piecus.

173 Un viņš ticēja Dievam. Viņš, ko viņš izdarīja? Viņš nofokusēja to uz to, kas bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Tieši tā. Un viņš gāja cieši ar to, kas bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Viņš gāja dienu pēc dienas. Viņš gāja gadu pēc gada, apliecinādams, ka viss, kas bija pretrunā ar To, bija nepareizs. Tieši tā. Tam bija jābūt tādā veidā. "Tā pateica Dievs."

174 Es iztēlojos, kā daži viņa ienaidnieki tur pienāk un saka: "Tautu tēv, cik daudz bērnu tev jau ir?"

175 "Nav nekādas nozīmes tam, cik man to ir šobrīd. Es esmu tautu tēvs. Tas arī viss."

"Kā tu to zini?"

176 "Tā pateica Dievs. Tas izšķir jautājumu. Ar to viss ir pateikts. Dievs tā pateica, un tas izšķir jautājumu."

177 Tā nu Ābrahāms dzīvoja. Un visbeidzot viņš pienāca pie paša... Tātad, saprotiet, būdams tik uzticīgs... Jo lielāka uzticība, jo vairāk pārbaudījumu. Saprotat? Tā ka Viņš atveda viņu atpakaļ...

178 Lūk, atcerieties. Kad... Kad tev ir pārbaudījums, tas nozīmē, ka Dievs ir atzinis tevi par

cienīgu. Un tā, tikai nepalaidiet to garām. Ja tev ir pārbaudījums jeb pārbaude, tas parāda, ka Dieva žēlastība ir atradusi...tu esi atradis Dieva labvēlību, un Dievs tic, ka tu izturēsi šo pārbaudi.

Jūs atceraties, ka Viņš izdarīja to pašu ar Ījabu.

179 Sātans sacīja: “Nu, jā, es tur redzēju Ījabu.” Sacīja: “Viņš nav...”

180 Dievs teica: “Viņš ir nevainojams kalps. Uz zemes nav neviena viņam līdzīga. Nav neviena tāda kā Ījabs. Viņš ir perfekts cilvēks. Lūk, viņš...viņš ir Mans...viņš ir Mans lepnums un prieks.”

181 Sātans teica: “Ak, protams! Viņš taču saņem visu, ko viņš prasa.” Teica: “Lai tik viņš nonāk manās rokās.” Un teica: “Es...es panāksu, ka viņš nolādēs Tevi tieši Tev sejā.” Teica: “Es vienkārši likšu viņam Tevi nolādēt.”

182 Dievs sacīja: “Viņš ir Tavās rokās, bet neatņem viņam dzīvību.” Saprotat? Dievs uzticējās Ījabam. Āmen!

183 Kad šķiet, ka viss ir aizgājis greizi, Dievs sūta tev pārbaudījumu. Viņš ir pārliecināts par tevi. Viņam nav ar tevi jāucinās. Tu neesi siltumnīcas augs, hibrīds, tu esi īsts kristietis. Dievs sūta tev pārbaudījumu, lai redzētu, ko tu ar to darīsi. Āmen! Nav brīnums, ka Pēteris sacīja: “Šie ugunīgie pārbaudījumi, nu, uzskatiet to par prieku. Tie...tie jums ir dārgāki par zeltu.”

184 Un mēs bieži elšam un pūšam: “Ak, nu, ja es vienkārši...” Nu, tas...nu, tas ir kaut kas, ko Dievs ir iedevis tev uzvarēt. Viņš...Viņš zina, ka tu to izdarīsi. Viņš...Viņš paļaujas uz tevi.

185 Un Viņš ticēja Ābrahāmam...tas ir, Ābrahāms ticēja Dievam. Un Dievs sacīja, neapšaubāmi, sacīja sātanam: “Es varu tev vienkārši pierādīt, ka viņš Mani mīl.” Sacīja: “Es... Viņš tic tam apsolījumam, jo to viņam pateicu Es.” Tā ka viņš aizveda savu dēlu tur augšā uz kalna virsotni, sasēja viņam rokas aiz muguras, lai...tajā dienā, kad Dievs to pateica.

186 Mazais Īzāks kļuva aizdomu pilns, ziniet. Viņš teica... 1. Mozus 22., viņš teica...viņš teica: “Tēvs?”

Tas sacīja: “Te es esmu, mans dēls.”

187 Viņš sacīja: “Šeit ir malka, un šeit ir altāris un viss pārējais. Bet...bet...bet kur ir tas jērs,” redziet, “tam...tam upurim?” Viņš sāka justies tā kā nedaudz dīvaini. “Ko...ko tas viss nozīmē? Mēs...mēs kaut ko esam aizmirsuši.”

188 Nav svarīgi, ko, tavuprāt, tu esi aizmirsis. Tu esi aizmirsis biedrošanos ar visu pārējo. “Nu, tev taču ir vajadzīgas tavas kāršu ballītes. Tev ir jādara *tas*. Tev ir nedaudz jāiedzer. Un tu esi aizmirsis...” Tu neko neesi aizmirsis! Ej un paklausei Vārdam. Saprotat? Tas arī viss, vienkārši paklausei Vārdam. Tu neko neesi aizmirsis. Vienkārši paklausei Vārdam.

189 Viņš teica: “Dievs teica: ‘Atved viņu šeit augšā,’ un viņš...un viņš... Uzkāp šeit kalna virsotnē. Tur man kaut kas ir jāizdara. Kad es tur nokļūšu, es to izdarīšu.”

190 Tā nu viņš uzkāpa tur augšā un sasēja viņa rokas, un *šādi* uzlika viņu uz altāra. Mazais Īzāks pat nekurnēja, bija paklausīgs, saprotiet, Kristus līdzība. Tad, kad viņš izvilka nazi no maksts un notrausa matus no viņa sejas, lai atņemtu viņam dzīvību, tā bija Ābrahāma uzvaras diena, ak vai, kad viņš tika pārbaudīts līdz tai robežai ar savu vienīgo dēlu.

191 Lūk, ja vien jūs esat garīgi, salīdziniet to ar to pārbaudījumu, kad Dievs atdeva Savējo (saprotiet, uzvaras diena), ko Viņš mīlēja. Dievs tik ļoti mīlēja Ādama kritušo rasi! Mēs parunāsim par to pēc brītiņa.

192 Ievērojiet, uzvaras diena, Ābrahāma uzvaras diena bija uz Jire kalna, kur Tas Kungs sagādāja viņam upuri viņa dēla vietā. Mīlestība, saprotiet, mīlestība. Tajā dienā Ābrahāms pierādīja Dievam, bez mazākās šaubu ēnas, savu uzticību. Ābrahāms pierādīja Dievam savu ticību Viņam, jo viņš sacīja: “Es saņēmu šo zēnu, kad man bija simts gadu, ticēdams apsolījumam. Un Viņš pateica man, ka es esmu tautu tēvs. Ja Viņš prasa man atņemt viņam dzīvību, Dievs ir spējīgs uzmodināt viņu no miroņiem.” Fjū! Ak vai! Tam vajadzētu likt prezbiteriānim skaļi gaviļēt, vai ne? Saprotat?

“Viņš...Viņš taču deva man apsolījumu, un tagad Viņš...Viņš ir parādījis man tā pierādījumu. Āmen. Viņš...Viņš ir pierādījis man to, ka Viņš tur Savu Vārdu.”

193 Nu, no kurienes Viņš mūs paņēma? No kāda jucekļa iznācu es? No kāda iznācāt jūs? Kur ir mūsu domas šajā rītā? Vai Viņš ir pierādījis, ka ir mūsu vidū? Par to nav nekādu šaubu. Āmen! Un mūsu...mūsu Uzvaras diena ir pavisam droša. Mums tā noteikti būs. Saprotat? Viņš ir to pierādījis.

194 Ābrahāms sacīja: “Viņš man to pierādīja. Es biju bez bērniem, es biju...es biju vecs vīrs. Es biju neauglīgs, un manas sievas klēpis bija miris. Un mēs bijām... Viņai bija sešdesmit pieci gadi, un man bija septiņdesmit, bet Dievs pateica: 'Es došu tev bērnu no viņas.' Tas visu atrisināja. Nekas cits vairs nebija sakāms.” Ābrahāms sacīja: “Es tam noticēju.”

195 Tad Dievs iemeta viņu divdesmit piecus gadus ilgā pārbaudījumā. Ābrahāmam tas neko nenozīmēja. Viņš pēc tā kļuva vēl spēcīgāks, nekā viņš bija sākumā, joprojām slavēdams Dievu. Nav šaubu, ka Dievs paskatījās lejup un sacīja: “Kāds kalps!”

Teica...sātans teica: “Nu, jā...”

Teica: “Viņš...”

196 “Bet Es...Es pierādīšu, ka viņš Mani mīl. Aizved viņu tur augšā, uz kalna virsotni, iznīcīni pašu pierādījumu. Aizved viņu tur augšā.”

Un Ābrahāms devās augšup, lai to izdarītu. Tā tas ir!

197 Bet Ābrahāms, kad viņš jau grasījās atņemt dzīvību savam bērnam, Svētais Gars satvēra viņa roku, pateica: “Ābrahām, apturi savu roku! Es zinu, ka tu Mani mīli!” Āmen.

198 Tieši tāds cilvēks gribu būt es – mīlēt Dievu neatkarīgi no tā, kas notiek. “Apturi savu roku!” Iedod tev tādu pārbaudījumu, ka tas pat ir pretrunā ar tavu domāšanu. Bet, kamēr vien Vārds tā saka, dari to tik un tā! Saprotat?

199 “Apturi savu roku. Es zinu, ka tu Mani mīli, jo Manis dēļ tu nesaudzēji pat savu vienpiedzimušo dēlu.” Sacīja: “Svētīdams Es tevi svētīšu,” teica, “viņa sēkla stāvēs ienaidnieka vērtos, un viņš uzvarēs.” Ak vai! Arī to viņš izdarīja.

200 Mēs apskatīsim to “Ābrahāma dzimumu” nedaudz vēlāk. Labi. Kas bija...

201 Ābrahāma šaubas bija aizgājušas. Kad viņš dzirdēja īsteno Vārdu, šaubas aizgāja. Kad viņš redzēja, ka Dievs apstiprina Vārdu, šaubas aizgāja. To vietu ieņēma mīlestība. “Es zinu, ka tu Mani mīli, Ābrahām. Tu it nemaz nešaubies par Mani. Neskatoties uz to, cik ilgi tev bija jāgaida, tu joprojām ticēji Man. Es prasīju tev iznīcināt tieši to pierādījumu, ko Es tev biju devis. Es iedevu tev pierādījumu, bet tad Es prasīju tev to iznīcināt. Un tu Mani tik ļoti mīli, ka tu turi Manu Vārdu, lai kas arī tas nebūtu.” Āmen! Tā bija īsta uzvaras diena Dievam. Saprotat?

202 Kādu dienu uzvaras diena bija Jēkabam. Viņš baidījās atgriezties pie sava brāļa, jo viņš bija izdarījis kaut ko sliktu. Bet tomēr Svētais Gars sāka viņu brīdināt viņa sirdī: “Dodies atpakaļ uz savu dzimteni, no kurienes tu atnāci. Tu aizgāji no savas dzimtenes. Tu izdarīji tur kaut ko ļaunu, tagad Es sūtu tevi atpakaļ.” Un, kad viņš pietuvojās, viņš kļuva... Protams, noteikti.

203 Tieši tāpēc velns tik ļoti mums uzbrūk. Saprotat? Tieši tāpēc velns šobrīd tik ļoti uzbrūk līgavai, draudzei – jo tuvojas uzvaras diena. Tā tas ir. Tā ir ļoti tuvu. Tieši tad ienaidnieks dara visu to sliktāko, lai izmainītu notikumus. Bībelē ir teikts: “Bēdas zemei, jo pēdējās dienās velns staigās apkārt kā rēcošs lauva, aprīdams, ko viņš gribēs,” saprotiet. “Bēdas tiem,” vajāšanas un pārējais, kas notiks. Cieši turieties pie tā. Nekustiet ne pa labi, ne pa kreisi. Stāviet cieši pie šī Vārda. Tā pateica Dievs. Ar to pietiek.

204 Jēkabs savā sirdī ilgojās, viss šķita nepareizi. Viņš vēlējās doties mājās. Viņu vadīja Svētais Gars. Viņš bija devis solījumu Dievam. Viņam bija jādodas uz Bēтели, lai samaksātu to desmito tiesu un tāpēc... Un tā, savā atpakaļceļā viņš uzzināja, ka Ēsavs, viņa naidīgais brālis, bija turpat otrā upes krastā, gaidīja viņu ar armiju. Un tā, Jēkabs bija glēvulis, tomēr viņam bija Dieva svētības. Dievs

bija apsolījis viņu svētīt. Viņam bija pirmdzimtība. Āmen.

205 Kāda līdzība par draudzi šodien, tai ir Svētā Gara kristība, tai ir Dieva Vārda apsolījums, lai to apstiprinātu, jo tu kļūsti par daļu no šī Vārda; pirmdzimtība.

206 Un Jēkabam bija pirmdzimtība. Āmen! Viņam bija... Viņa brālim tā nerūpēja. Un viņam bija tā pirmdzimtība, jo viņa brālis pārdeva to viņam par putras virumu.

Tā arī draudžu pasaule šodien ir pārdevusi savu pirmdzimtību.

207 Bet, paldies Dievam, mums tā ir! Jā. Mums tā ir. Kāda mums daļa gar draudžu savienību, Nāciju Līgu un visām tām pārējām lietām, ja mums ir pirmdzimtība?

208 Lūk, ko vajag darīt draudzei, tai ir jādara tāpat kā Jēkabam – jālūdz, līdz jūs saņemsiet uzvaras dienu. Un, jā, Jēkabam bija cīniņš. Viņš visu nakti cīnījās ar To Kungu, bet viņš teica: “Es vienkārši Tevi neatlaidīšu, kamēr man nebūs šīs uzvaras.” Un tad kādu rītu, kaut kur ap rītausmu, viņam bija uzvaras diena. Viņš vairs nestaigāja kā agrāk. Un *šajā* pusē viņš bija varen liels, stiprs, baiļpilns draudzes loceklis. Bet tajā otrā pusē viņš bija mazs, klibš priesteris...tas ir, valdnieks; mazs, klibš valdnieks, kuram pietika drosmes cīnīties ar veselu armiju.

Ēsavs sacīja: “Es apgādāšu tevi ar armiju.”

Viņš atbildēja: “Man tā nav vajadzīga.” Viņam bija bijusi uzvaras diena.

209 Mums nav vajadzīgas viņu organizācijas. Mums nav vajadzīgas šīs viņu...viņu pasaules lietas. Mums nav vajadzīgas viņu...mums nav jāpielāgojas šīs pasaules lietām. Mums ir bijusi uzvaras diena! Viendien jeb viennakt mums bija cīņa.

210 Ak, es atceros to cīņu, kad...kad man bija jāmirst sev. Bet pienāca uzvaras diena, kad es uzvarēju, tad taisnība jau bija Dieva Vārdam. Un baptistu draudze man nozīmēja ne vairāk kā jebkura cita organizācija. Tā tas ir. Man bija uzvaras diena. Dieva Vārdam ir taisnība.

Doktors Deiviss sacīja: “Nu, tu kļūsi par sektantu.”

Es teicu: “Sektants vai ne sektants, vienalga!”

211 Tur Grīnsmilā es visu nakti pavadīju lūgšanā, līdz tajā rītā tur atnāca tas eņģelis, tā gaisma. Teica... Kas? Es mēģināju atbrīvoties tieši no tā, ko Dievs man bija devis kā ieroci, no vīzijām, jo viņi man teica, ka tās ir no velna. Tad atnāca Viņš un pateica man, atsaucoties uz Rakstiem: “Vai tad viņi neteica to pašu par Dieva Dēlu un pārējām lietām?” Un man bija uzvaras diena. Man ar to pietika. Es devos darba laukā atkal un atkal pa visu pasauli. Uzvaras diena!

212 Saprotiet, Jēkabam bija tā uzvaras diena. Viņš cīnījās visu nakti. Bet, kad sākās rītausma, tā viņam bija uzvaras diena.

213 Visas šīs lielās uzvaras un pārējais! Kad sāk par to runāt, tu nevari apstāties, vai ne? Visas šīs lielās uzvaras bija brīnišķīgas. Mēs esam pateicīgi par katru no tām. Tās visas bija lielas uzvaras. Tās lielās uzvaras karos un lielās uzvaras garīgajos karos un tā tālāk, tās bija lieliskas. Bet ievērojiet, ka neviena no tām nebija uz ilgu laiku. Saprotat? Mēs gūstam kādu lielu uzvaru uz laiku. Lūk, mēs vienkārši...

214 Mēs te nesen ieraudzījām, kad mēs sākām karu ar Japānu... Nu, es... Mums mājās bija kāda mazmazītiņa lietīņa. Kāds mums bija iedevs mazmazītiņu, ak, nieciņu, ziniēt, tādu kā maziņu lelli. Un uz tās bija uzraksts: “Ražots Japānā.” Tas cilvēks nometa to zemē un salauza. Saprotat? Un, ja tu teici: “Ražots Japānā,” viņi meta to ārā. Vai arī viņi gāja uz kādu desmit centu veikalu, kāds “Rikiju” bariņš, ziniēt, ne...noziedzīgi cilvēki. Gāja uz turieni, uz desmit centu veikalu, vienkārši, lai rīkotos atjautīgi, gāja iekšā un ņēma mantas no Japānas. Viņi gribēja parādīt savu lojalitāti valstij.

215 Bet kā ar uzticību Dievam? Smejas Viņam sejā. Saprotat? Ja viņiem bija tik viegli ieskriet desmit centu veikālā un apgāzt kases un visu ko tādu, jo tur bija mazas lelles un nieciņi, un tamlīdzīgas lietas, kas ražotas no...ražotas Japānā; jo viņi bija karā ar to; tad kā ar cigarešu

smēķēšanu un dzeršanu, melošanu un zagšanu, un tamlīdzīgām lietām, saprotiet, īstenajai Dieva armijai? Redzat? Viņi grib būt lojāli. Kā ir ar mūsu lojalitāti? Ja viņi par šādiem darbiem nonāca cietumā, kas no tā mainījās? Viņi grib būt lojāli valstij, karogam! Bet kristietis reizēm baidās izteikt savu viedokli. Saprotat? Tieši tāpēc mums vajag vairāk uzvaras dienu, kad tu vari uzvarēt sevi. Saprotat? Ļaujiet Dievam uzvarēt jūs ar Viņa mīlestības spēku.

216 Visas šīs lielās uzvaras bija īslaicīgas uzvaras. Pat Mozum, Israēls atkal nonāca verdzībā. Mēs redzam, ka tas vienmēr bija iekšā un ārā, iekšā un ārā. Daudzi varoņi joprojām cīnījās un mira. Viņi joprojām dara to karos, ja skatās caur dabisko binokļa fokusu. Viņi dara to garīgajā. Varoņi cīnās un mirst. Mēs varētu turpināt un turpināt. Man šeit ir izrakstīta vesela virkne ar viņiem, piemēram, Daniēls un tie ebreju jaunekļi, un tie lielie uzvarētāji toreiz, kas guva uzvaru.

217 Bet viņi nemitīgi...galu galā nonāk pie tā, ko sauc par nāvi, kas viņus paņēma, saprotiet, neskatoties ne uz ko. Viņi tā arī turpināja, saprotiet, joprojām cīnījās, mira, cīnījās, mira, guva uzvaras, mira, guva uzvaras, mira.

218 Bet, saprotiet, galu galā cilvēks netika radīts, lai mirtu. Cilvēks tika radīts, lai dzīvotu. Un nebija svarīgi, cik lielus sasniegumus viņš guva, viņš joprojām nomira, tieši tāpat. Un, kad viņš devās kapā, viņi to apglabāja, un ar to viss beidzās. Uz viņa kapenes jeb uz viņa kapa viņi uzlika kapakmeni, un ar to viss beidzās. Nāve viņu aprija. Varenais Mozus, varenais Jozua, varenie Bībeles pravieši, teju vai viņi visi, izņemot kādus divus vai trīs, mēs zinām, kur ir viņu kapi, kur viņi atrodas. Nāve viņus aprija un uzreiz tos paņēma. Saprotat?

219 Bet viendien sākās kauja, tur nonāca Galvenais Karotājs, Jēzus Kristus, Dieva Dēls. Un tur bija Lieldienas. Tā bija tā īstā uzvaras diena pēc tam, kad Jēzus bija cīnījies un uzvarējis. Viņš cīnījās pret ikvienu ienaidnieku, ar ko vien varēja cīnīties.

220 Pirmkārt, kad Viņš piedzima, Viņš vispār piedzima ar aptraipītu reputāciju cilvēku vidū, kā ārlaulības bērns. Viņam bija jācīnās jau cauri tam, ka "Marijai bija šis bērns no Jāzepa, vēl pirms viņi bija precējušies". Viņš atnāca bērnu vidū ar šādu reputāciju. Bet Savā sirdī Viņš zināja, ka Viņš ir Dieva Dēls. Saprotat? Viņš cīnījās cauri tam.

221 Viņam pienāca tā diena, kad Viņam bija jāpieņem lēmums, ko Viņš darīs pēc tam, kad Viņš bija saņēmis Svēto Garu.

222 Viņam pienāca tā diena, kad sātans uzveda Viņu kalnā un parādīja Viņam visas pasaules valstības, un sacīja: "Tagad es Tevi darīšu par ķēniņu. Tu saki, ka esi Dieva Dēls un Tev ir vara. Es Tevi darīšu par visu tautu valdnieku," tieši tas antikrists mēģina būt šodien. Bet atnāca uzvaras diena. Viņš izcīnījās cauri tam visam. Sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls..."

223 Pienāca brīdis, kad Viņš tika izaicināts ar Vārdu: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad pavēli šiem akmeņiem kļūt par maizi." Redzat? "Tu taču esi izsalcis, apēd tos." Saprotat? "Ja Tu esi Dieva Dēls, Tu vari to izdarīt." Viņš būtu varējis. Tā tas ir. Bet bija jāatnāk uzvaras dienai. Viņš izcīnīja uzvaru pār to kārdinājumu. Saprotat? Viņš uzvarēja to...

224 Teica: "Tu vari kļūt par lielu cilvēku. Tu vari parādīt Sevi, kas Tu esi." Aizveda Viņu uz tempļa smaili, sacīja: "Meties lejā. Es nocitēšu Tev Rakstus, tur ir rakstīts: 'Viņš pavēlēs eņģeļiem par Tevi, lai Tava kāja nepiedauzās pie akmens, un tie Tevi nesīs.'" Paskaties, kāds teologs ir sātans. Saprotat?

225 "Atkāpies no Manis, sātan," atnāca Vārds. Tā bija uzvaras diena. Viņam bija ikviena uzvaras diena.

226 Viņš atnāca tur, kur atradās Pētera sievas māte, kas gulēja slima ar drudzi. Viņas ķermenī plosījās drudzis. Viņiem bija vajadzīga palīdzība. Viņš piegāja un pieskārs viņas rokai. Slimība nespēja nostāvēt Viņa klātbūtnē. Protams, ka nē.

227 Pēc tam Viņš atnāca uz kādu vietu, kur kādā ģimenē bija atnākusi nāve. Bija nonācis līdz tam, ka kāds vīrs, vārdā Lācars, Viņa draugs, bija nomiris un bija apglabāts, un gulēja kapā, un

smirdēja, bija apmēram ceturtdā diena. Ķermenis sāk trūdēt trijās dienās, saprotiet, septiņdesmit divās stundās, sadalīšanās. Un tas nonāca līdz tai vietai, kur satikās dzīvība un nāve. Te nu ir Viņš, dzīvība; un te ir nāve, kas paņēma Viņa draugu; konfrontācija. Viņš piegāja pie kapa un iztaisnoja tos šauros plecus, un sacīja: “Lācar, nāc ārā!” Ak vai! Tas Vārds izskanēja. Tas bija Dieva Vārds. Dzīvība atkal atgriezās. Cietušais atgriezās no tās pasaules, no kaut kurienes, atkal dzīvībā. Protams. Viņš izcīnīja to uzvaru. Tā tas ir.

228 Slimība, kārdinājums, viss iespējamais – Viņš izcīnīja pilnīgi visu. Uzvaras diena! Tieši tā.

229 Pēc tam tas nonāca līdz tādām laikiem, kad visa pasaule gulēja ēnās, nāves ēnu valstībā; katrs vīrs, visi cilvēki, visi pravieši, visi lielie vīri, visi tie lielie varoņi, kurus Viņš bija sūtījis. Viņi visi gulēja tur. Tur gulēja Ābrahāms, Īzāks, Jēkabs, Jāzeps, viņi visi gulēja tur kapā, ticēdami – neviena cita pierādījuma, tikai: “Tā pateica Dieva Vārds. Tā pateica Dievs.”

230 Paskatieties uz Ījabu, cik smagi viņš cīnījās. Viņa sieva, pat viņa sieva, viņa pavadone... Viņš teica: “Pat viņas elpa man rieb, un tā tālāk. Viņš bija...”

231 Ko tik tas vīrs nepārdzīvoja, kārdinājumi! Un pat Belzars un tie visi teica...un pat Ēlihus mēģināja viņu apsūdzēt, un visu ko tādu. Bet viņš zināja, ka viņš stāv ar Vārdu.

232 Un viņa sieva atnāca un teica: “Ījab, tu izskaties nožēlojams.” Teica: “Kāpēc tu vienkārši nenolādē Dievu un nemirsti?”

233 Viņš teica: “Tu runā kā negudra sieviete.” Hm-hm! Ak vai! Kāds varonis!

Pat Jēzus atsaucās uz viņu: “Vai jūs neesat dzirdējuši par Ījaba pacietību?”

234 Ījabs nomira savā postenī. Ābrahāms nomira savā postenī. Tieši tā. Īzāks nomira savā postenī. Jāzeps nomira savā postenī.

235 Jāzeps teica: “Tomēr neapglabājiet mani šeit. Apglabājiet mani tur, saprotiet, apglabājiet mani tur kopā ar maniem tēviem. Apglabājiet mani tā, kā viņi tika apglabāti, Vārds, tajā līdzenumā, kurā viņi tika apglabāti, tajā vietā, kur viņi tika apglabāti.”

236 Tas pats ir manī. Tieši tāpēc es gribu tikt apglabāts Jēzus Vārdā. “Jo tos, kas ir Kristū, Dievs atvedīs kopā ar Viņu,” jūs saprotat.

237 Tā ka mēs redzam, ka atkal un atkal, un atkal bija varoņi, varoņi, varoņi. Un, lūk, pienāca laiks, kad Virspavēlnieks, kas bija viņus sūtījis... Un viņi bija krituši kaujas laukā, lieli uzvarētāji. Viņiem bija savas uzvaras dienas, un viņi izcīnīja uzvaru pār ienaidnieku. Viņi pat...

238 Jozua ar...bija...vajadzības brīdī viņš apturēja sauli ar savu vārdu, un tā nespīdēja. Un saule nerietēja divdesmit četras stundas. Bībelē ir teikts: “Ne pirms, ne pēc tam nav bijis tāda cilvēka, kas būtu pavēlējis saulei apstāties, ka Dievs tā paklausīja cilvēka balsij.”

239 Kāpēc? Redziet, viņš bija iztrenkājis visu ienaidnieku. Saprotat? Viņi bija vienkārši...viņi bija pilnīgi iztrenkāti, it visur. Viņam vajadzēja viņus vajāt un nogalināt. Tas arī viss, jo tāds bija viņa uzdevums. Un viņš zināja, ka, ja pienāks nakts, viņiem būs laiks atkal mobilizēties un sapulcēties, un viņš zaudēs vēl vairāk vīru. Tāpēc viņš teica: “Man vajag laiku. Man vajag gaismu. Saule, apstājies!” Āmen. Ak, Dievs! Dievs paklausīja cilvēka vārdam un apturēja sauli. Tā stāvēja tajā pašā vietā divdesmit četras stundas, kamēr viņš cīnījās, izravēja ikvienu ienaidnieku sagrāva tos. Viņi nevarēja... Nedeva viņiem laiku atkal mobilizēties. Viņš turpināja virzīties uz priekšu.

240 Taču Jozua zaudēja savu dzīvību, viņš guļ zemes pīšļos.

241 Bet, kad atnāca tas lielais Valdnieks, Kristus, Tas, kuru redzēja Daniēls...

242 Tas lielais cīnītājs Daniēls visu to problēmu un visa kā tāda vidū, un lielo... Nu, ja mums būtu laiks, mēs varētu atsaukties uz viņu. Tomēr viņš iegulās zemes pīšļos. Viņš sacīja: “Tu dusēsi savā daļā tajā dienā, bet, Daniēl, tu atkal celsies.”

243 Un tā, tas apsolījums, kas bija dots viņam, visiem tiem varoņiem, līdz galu galā pienāca laiks

un tā izšķirošā stunda, kad bija jāsamaksā cena. Uz zemi bija atnācis Jēzus. Viņš uzvarēja katru slimību. Viņš uzvarēja visu. Lūk, Viņam bija jāuzvar kaps.

244 Viņš bija uzvarējis nāvi. Nāve nevarēja nostāvēt Viņa klātbūtnē. Viņš pat ne reizi nesludināja bērēs. It nemaz. Tā atraitne no Nainas šādi iznāca ar savu dēlu. Viņš to apturēja un viņu augšāmcēla. Ak vai! Tieši tā. Viņš pierādīja, ka Viņam ir vara pār nāvi.

245 Lūk, ir palikuši vēl divi ienaidnieki: tas ir kaps tur aizsaulē un elle; hades un kaps. Tātad tajā dienā, kad Viņš nomira ar tādu nāvi, ka saule pārstāja spīdēt un zemei...zemei bija nervu sabrukums, akmeņi ripoja no kalniem un notika līdzīgas lietas, Viņš nomira. Viņš nokāpa ellē. Viņš uzvarēja nāvi. Viņš uzvarēja elli. Lieldienu rītā Viņš uzvarēja kapu. Āmen.

246 Tā tik ir uzvaras diena! Īsta uzvaras diena: Viņš izveda viņus ārā! Un ne tikai tas, bet, kad Viņš iznāca no kapa, Viņš izveda ārā gūstekņus, kas bija tur bijuši. Bībelē ir teikts: “Viņš izveda sagūstītos.” Uzcēlās no kapa, vezdams Sev līdzī no turienes visus tos varoņus. Vai tad jūs nezināt, ka tas bija varens laiks tur augšā tajā dienā, kad viņi...kad viņi iegāja tajā valstībā, ak, iegāja Dieva valstībā, izveda no turienes sagūstītos svētos! Viņam bija pilnīga uzvara, pilnīga uzvara. Viņš izveda ārā visus mirušos varoņus. Viņš izveda ārā Ābrahāmu, Īzāku, Jēkabu, Ījabu, visus tos pārējos, izveda viņus no kapa līdz ar Sevi.

247 Viņš sagūstīja. Saprotiet, Viņš atnāca uz zemi, Viņš sagūstīja nāvi. Viņš sagūstīja elli. Viņš sagūstīja kapu. Viņš sagūstīja visu. Un nu Viņš uzceļas, āmen, un Viņa svētie ir kopā ar Viņu.

248 Lūk: “Viņš uzkāpa augstumos un atdeva cilvēkiem dāvanas.” Kas tās bija? Zobeni, ielika viņiem rokās zobenus, Vārdu, saprotiet, lai uzvarētu. Ak vai! Viņš iedeva viņiem zobenus (kam?), Vārdu, lai uzvarētu ko? Slimības, grēku, māņticību, ļaunumu, lai atvestu katru dzīvu radību, kas vēlas dzīvot, atvestu ikvienu no viņiem pie saprašanas, ka: “Es dzīvoju, tāpēc arī jūs dzīvojat.”

249 Mums ir ticības cīņa. Cīnīsimies labu... Pabeigsim savu uzvaru, jo mūsu pilnīgā uzvara ir garantēta. Tā ir droša. Tai noteikti ir jāatnāk. Mums ir tās pirmie augļi. Mums jau ir tās pierādījums mūsu sirdīs, jo pirmā cīņa mums jau ir aiz muguras. Mēs esam bijuši spējīgi uzvarēt caur Jēzus Kristus ticību. Mums bija uzvaras diena.

250 Es tur atceros, kā vienvakar ap pulksten desmitiem jeb kad es biju tur, tajā vecajā garāžā, es lūdzos: “Dievs, nogalini mani vai izglāb mani!” Es gāju uz baznīcām. Viņi gribēja, lai es iznāku priekšā un paspiežu roku sludinātājam.

Es teicu: “Es gribu kaut ko vairāk par to.” Saprotat?

251 Tad tovakar tajā garāžā, kad es pateicu: “Dievs, es vairs nevaru to izturēt. Es nomiršu.” Un, kad es biju tur, tajā vecajā mitrajā telpā, un mani ceļi... Es biju nometies ceļos uz veca zāles maisa, pacēlis savas rokas, teicu: “Dievs, es nezinu, kā runāt, Mister.” Es gribēju uzrakstīt Viņam vēstuli, lai paprasītu Viņam piedošanu. Es nezināju, kā lūgt. “Es gribu, lai man ir piedots.”

252 Es apsolīju to, kad es miru uz gultas. Un Viņš ļāva man... Kad ārsts jau bija no manis atteicies, mana sirds pukstēja tikai septiņpadsmit reizes minūtē. Un jūs zināt, ka tas ir ļoti lēni. Viņš teica: “Viņš mirst,” un es to dzirdēju. Pateica manam tētim un aizvilka man priekšā aizkarus. Un tur tajā istabā tajā stundā es ieraudzīju, kā tur visur salido tie lielie putni; man apkārt, lūk *šādi*, bija tas aizkars. Es dzirdēju, kā medmāsa raud un saka: “Viņš ir tikai bērns,” saprotiet “un te nu viņš aiziet.” Muguras anestēzija bija iesūkusi un nokļuvusi manā sirdī. Saprotat? Tā sitās tikai septiņpadsmit reizes minūtē.

253 Kad es atgriezos mājās, man bija jāpierāda, ka es mīlu Dievu. Un es nometos tur uz zemes. Es teicu: “Es...es nezinu, kā lūgties.” Un es kodīju ikšķa nagu. Es nodomāju: “Varbūt... Es esmu redzējis bildes. Ja es salikšu rokas *šādā* veidā, salikšu kopā pirkstus...” Es teicu: “Dārgais Ser, es gribētu ar Tevi parunāt.” Es klausījos. Es teicu: “Es Tevi nedzirdu.” Es teicu: “Es saliku savas rokas nepareizi. Varbūt man vajadzētu darīt to *šādi*.” Es saliku savas... Es teicu: “Dārgais Ser, es...Jēzu Kristu, es gribētu ar Tevi parunāt.” Es sacīju: “Ser, es Tevi nedzirdu. Atbildi man. Es esmu dzirdējis, kā citi cilvēki saka: ‘Dievs ar mani runāja.’ Tagad es vēlos to pārrunāt ar Tevi. Es apsolīju Tev, ka es

to darīšu. Es gribu to pārrunāt. Lūdzu, atnāc un parunā ar mani, Ser!” Nodomāju: “Nē, es neturu savas rokas pareizi, citādāk Viņš būtu kaut ko pateicis.” Es nezināju, kā to darīt, nekad dzīvē nebiju lūdzies. Es nezināju, ko darīt; tajā vecajā šķūnī.

254 Kādu dienu... Tad es nodomāju šādi, es nodomāju “Saskaņā ar Rakstiem, kā es esmu dzirdējis tos lasām, Viņš bija cilvēks. Un, ja Viņš bija cilvēks, tad Viņš saprot kā cilvēks.” Tā tas ir. “Un tā, es nezinu, vai Tu mani dzirdi, vai nē.”

255 Velns sacīja: “Nu, tu esi tik ļoti grēkojis, ka esi zaudējis savu žēlastības dienu. Tas vairs nav iespējams. Redzi, tu esi bijis tik slikts, ka Viņš tev nepiedos.”

256 Es teicu: “Es tam neticu. Es vienkārši nevaru tam noticēt. Es ticu, ka Viņš runās ar mani.”

257 Es teicu: “Ser, es nezinu, varbūt es kļūdods, varbūt es nepareizi saliku rokas, vai kā nu tur nebūtu, piedod man to. Bet es gribu ar Tevi parunāt.” Es teicu: “Es esmu viszemiskākais nelietis pasaulē.” Es teicu: “Es...es esmu izdarījis visas tās lietas un...un es bēgu no Tevis un tā tālāk,” turpināju runāt tādā veidā.

258 Un pēkšņi, kamēr es runāju, pāri tai istabai pārgāja neliela gaisma, un tā piegāja pie sienas un izveidoja gaismas krustu, tā gaisma, un sāka runāt kaut kādā valodā. Es nekad, nekad nebiju dzirdējis tādu lietu kā runāšana mēlēs, nekad nebiju pat lasījis Bībeli; es biju meklējis Jēkaba vēstuli 5:14 Pirmajā Mozus grāmatā. Es paskatījos augšup un ieraudzīju to gaismu, un tā runāja kaut kādā valodā. Tad tā aizgāja prom.

259 Un es teicu: “Ser,” es teicu, “es...es neko nezinu par kristīgo dzīvi.” Es teicu: “Ja...ja tas biji Tu, kas runāji uz mani, tad es nevaru saprast Tavu valodu, Ser. Bet, ja Tu runāsi... Un, ja Tu nemāki runāt manā valodā, saproti, un es nesaprotu Tavējo, tad lai mēs saprotamies viens ar otru šādi: ja vien Tu atkal atgriezīsies tur, tad tā būs zīme starp mani un Tevi, ka Tu man piedod.”

260 Un tur nu tas atkal parādījās. Ak, tā tik ir uzvaras diena! Man tāda bija, jā, īsta uzvaras diena! Tur tā atkal bija, runādama tādā pašā veidā. Un man bija uzvaras diena. Ak vai!

261 Un kopš tā laika, kad Viņš ielika Vārdu manā rokā, es esmu cīnījies, lai balvu iegūtu, lai caur asiņainām jūrām kuģotu.

262 Mums visiem ir bijusi kāda uzvara. Mēs esam izcīnījuši daudzas uzvaras. Un pavisam drīz, turpat aiz stūra, mūs gaida kāda liela uzvara. Drīz būs mūsu pilnīgās uzvaras diena, kad Dieva Dēls pārplēsīs debesis un iekliegsies erceņģeļa balsī, un Viņš atkal atgriezīsies. Un kapi atvērsies, un mirušie izies ārā.

263 Es domāju, ka jūs šeit esat atskaņojuši manas lentes par to vīziju jeb pārņemšanu (lai kas tas bija), kas man nupat kā bija istabā; un es devos tur augšā un redzēju tos cilvēkus tieši tā, kā es redzu jūs; man priekšā guļ šī atvērtā Bībele, un Dievs zina, ka tā ir patiesība. Saprotat? Tur viņi bija jauni, tieši tādi paši un...tādi paši kā...

264 Jūs visi esat bijuši sanāksmēs, un jūs saprotat šīs vīzijas. Vai kādreiz esat redzējuši, ka kāda nebūtu piepildījies? Tieši tā. Pavisam nesen Viņš sūtīja mani saskaņā ar vīziju, pateica man, kas notika. Visi jūs...jūs visi par to zināt. Tā piepildījās. Tieši tur tas bija, pilnīgi precīzi. Tas nekad neizgāžas.

265 Un es saku jums kā kristiešu grupīnai, kas sēž šeit šajā rītā: turieties pie Dieva nemainīgās rokas. Jūs esat guvuši īslaicīgu uzvaru. Bet tuvojas īstena uzvaras diena, pilnīga, kad atnāks Jēzus.

266 “Un atskanēs bazūne, un mirušie Kristū augšāmcelsies.” Un, ja tevī nav šīs cerības, neļauj šai dienai aiziet, nesāņemdam to.

267 Nesen es dzirdēju kaut ko tādu, ko es gribētu atkārtot. To stāstīja, man šķiet, ka tas bija Billijs Sandejs, kurš bija to ievērojis. Tur bija kāds puisis, kas bija izdarījis noziegumu. Es nezinu, vai jūs esat par to dzirdējuši, vai nē. Viņš bija izdarījis noziegumu. Viņš tika iemests cietumā, un viņam bija paredzēts... Viņš bija tur iekšā. Un tā nu viņam bija tiesa. Un tiesnesis pateica...

268 Un zvērinātie iznāca, un viņi teica: “Mēs atzīstam to zēnu par vainīgu šajā noziegumā. Un mēs,” teica zvērinātie, “mēs pieprasām viņa nāvi.”

269 Un tiesnesis teica: “Es piespriežu tev nāvessodu, pakarot virvē, līdz tava mirstīgā dzīve beigsies. Un lai Dievs ir žēlīgs tavai dvēselei.”

270 Un tas puisis tika aizvests uz cietumu un ievietots iekšējā cietumā, un viņam tur bija jāpaliek līdz tam laikam, kad viņam bija jāmirst.

271 Un pie tiesneša atnāca draugi un sacīja: “Tiesnesi, mēs palīdzējām jūs ievēlēt šajā pilsētā. Lūdzu, lūdzu, neļaujiet šim puisim šādi nomirt.”

272 Es tikko atgriezos no Teksasas kādas citas, tamlīdzīgas lietas dēļ. Jauns puisis un meitene, un Dievs apžēloja viņu dzīvības. Viņiem bija paredzēts nomirt trīs vai četras dienas pēc tam. Jūs droši vien visi redzējāt to avīzi, jūs bijāt tur kopā ar mani, ka viņi saglabāja viņu dzīvības.

273 Tā nu viņi lūdza un lūdza, un lūdza, tie cilvēki, lai viņš to nedara. Tā ka pēc kāda pie tā štata gubernatora...

274 Viendien tā māte tur durvju ārpusē, viņa *šādi* nokrita pie tām durvīm un raudāja, lai tiktu iekšā.

275 Un visbeidzot tas cilvēks ienāca un sacīja: “Gubernator, tā zēna māte ir ārā. Viņa grib jūs satikt.”

Un gubernators sacīja: “Ieved viņu iekšā.”

276 Un tā sieviete pazemībā pierāpoja četrāpus pie gubernatora un apķērās ap viņa kurpēm, un sacīja: “Ser, tas ir mans bērns. Nenogaliniet viņu. Nenogaliniet viņu. Viņš ir vienīgais, kas man ir. Nenogaliniet viņu.” Sacīja: “Viņš to nedarīja tīšām. Dodiet viņam dzīvi cietumā, bet neatņemiet viņam dzīvību, gubernator.”

Gubernators sacīja: “Nu, es aiziešu uz turieni pie viņa.”

Sacīja: “Labi.”

277 Tā nu gubernators devās uz cietuma kameru, kur atradās tas puisis, un viņi iegāja iekšā. Tas puisis gribēja būt augstprātīgs. Viņi sacīja: “Kāds vēlas tevi redzēt.”

278 Un gubernators ienāca un teica: “Jaunais cilvēk, es gribētu ar tevi aprunāties.” Bet tas izturējās patiešām augstprātīgi, vienkārši apsēdās aizpogājies, neteica ne vārda. Viņš sacīja: “Jaunais cilvēk, es gribu, lai tu ar mani parunā. Es gribu ar tevi parunāt.” Bet tas puisis vienkārši izturējās tā, it kā viņš vispār viņu nedzirdētu. Un viņš sacīja: “Jaunais cilvēk, es varu tev palīdzēt, ja vien tu man ļausi.”

279 Sacīja: “Lasies prom no šejienes. Es negribu dzirdēt neko, kas tev ir sakāms.”

Viņš teica: “Nu, dēls...”

280 Viņš teica: “Apklusti. Vai tad tu neredzi, ka es esmu nervozs? Es negribu dzirdēt ne vārda no tā, ko tu taisies sacīt.”

Viņš teica: “Nu, es atnācu...”

Viņš sacīja: “Lasies ārā no šīs kameras.”

Tā nu viņš izgāja ārā, viņi aizvēra durvis.

281 Un tā, kad viņš atnāca atpakaļ, tas vīrs, policists pie cietuma kameras, pie durvīm, teica: “Kāds tu esi muļķis!”

Viņš sacīja: “Tā vai citādi, kas vispār bija tas dīvainis?”

Viņš atbildēja: “Tas bija štata gubernators.”

282 Teica: “Nē, tikai ne gubernators! Vienīgais cilvēks, kurš var mani apžēlot, bet es izdzinu

viņu no manas kameras. Vienīgais cilvēks, kurš var parakstīt manu apžēlošanu, bet es izdzinu viņu no kameras.”

Kad gubernators iznāca ārā, viņš teica: “Viņš izdarīja savu izvēli.”

283 Un tā, pēdējie vārdi, ko šis puisis pateica, kad viņam uz sejas uzlika to melno masku, lai viņu pakārtu; kad viņi cieši savilka virvi un uzlika viņam masku, viņš sacīja: “Padomā tik! Manā kamerā stāvēja gubernators, un viņš būtu mani apžēlojis, ja es nebūtu viņu padzinis.”

284 Kā lai mēs zinām šajā rītā, vai tas Gubernators šorīt nestāv pie mūsu kameras? Nenoraidiet Viņu, ja jūs vēl neesat saņēmuši no Viņa apžēlošanu. Ne tikai Gubernators, bet arī Kēniņš, Tas vienīgais, kas var tevi apžēlot, varbūt Viņš stāv pie tās mazās cietuma kameras, kurā tu esi dzīvojis ilgu laiku. Kāpēc tu vienkārši neielaid viņu iekšā, ja tu vēl neesi...vēl neesi to izdarījis, ja tu vēl neesi pilnībā padevis Viņam?

285 Viendien jūs sapratīsiet, ka šis parastais, necilais veids, ko jūs, iespējams, uzskatāt par pilnīgu muļķību, par cilvēku baru, kuri paši nesaprot, par ko viņi runā, jūs sapratīsiet, ka tas Gubernators šorīt ir šeit. Ja jums ir kāda vajadzība, ja esat slimības kamerā, no kuras nevarat izkļūt, tas Gubernators ir šeit. Pasaules Valdnieks, Viņš ir taisnīgs, un Viņš izlaidīs tevi ārā. Viņš atnāca, Viņš parakstīja tavu apžēlošanu. Viņš vienkārši vēlas iedot to tev šajā rītā. Nenoraidi to.

Uz brītiņu nolieksim savas galvas.

286 Ja jūs tagad vēlaties reālu uzvaru, kamēr jūsu galva ir noliekta, tad kāpēc gan nepadoties un neatļaut tam štata Gubernatoram, tam Gubernatoram šajā rītā parakstīt jūsu apžēlošanu? Viņš ir gatavs tevi izvest; izvest tevi no grēka, izvest tevi no neticības, izvest tevi no slimības, izvest tevi no visa, ko vien tu gribi. Dariet to, kamēr mēs lūdzamies.

Tagad lūdzieties paši savā veidā. Runājiet ar Viņu paši. Saprotat?

287 Tas uzraugs būtu varējis parunāt ar gubernatoru, no tā nebūtu nekāda labuma. Saprotat? Tam puisim pašam vajadzēja parunāt ar gubernatoru. Saprotat?

288 Jums ir jārunā ar to Gubernatoru. Ja tu esi slims, parunā ar viņu. Ja tu esi grēkojis un darījis nepareizi, parunā ar Viņu. Viņš ir gatavs tevi apžēlot.

289 Debesu Tēvs, mēs esam pateicīgi. Un es, Kungs, esmu tik ļoti Tev parādā. Es nekad un nekādi nespētu samaksāt mana grēka parādu. Reiz es sēdēju cietuma kamerā, jo es tajā kamerā piedzimu. Es zināju, ko nozīmēja brīvība. Bet tā cena bija tik liela, ka es nespēju to samaksāt. Bet es esmu tik priecīgs, ka tajā dienā, kad Tu atnāci uz manu cietuma kameru, es atpazinu to, ka tas bija Tas vienīgais, kas varēja apžēlot. Vienīgais veids, kā es varēju būt brīvs un gūt uzvaru, pilnīgu uzvaru, bija pieņemt to piedošanu, ko Tu bijī parakstījis priekš manis. Un šodien es esmu brīvs.

290 Es esmu tik laimīgs, Kungs! Es eju no viena cietuma uz otru, no tiem, kam ir sarežģījumi ģimenē, kas ir slimi un drudzī, kas ir slimi un cietumā, kas ir grēcīgi un cietumā, kas ir satraukti un šaubās, un ir cietumā. Es eju no vienas cietuma kameras uz otru, sakot viņiem, ka tas Gubernators tūlīt nāk, apžēlodams ikvienu un izvezdams ārā ikvienu.

291 Tēvs, Tu zini šo cilvēku sirdis, kuri šodien ir šeit. Lai šodien tā ir uzvaras diena, pilnīgas uzvaras diena. Lai šodien tā ir diena, Kungs, kad ikviens saņems to uzvaru. Dāvā to, Kungs.

292 Lai katrs slims cilvēks, kas šodien ir šajā telpā, tiek dziedināts.

293 Lai šajā dziļajā tuksnesī ir tas laiks, kad Dieva balss runās caur ticības degošo uguni. Ak, Dievs, tā degošā ticības ugunī, tā mazā cerība, kas deg, lai Dieva balss runā caur to uz katru ieslodzīto šajā rītā un saka: “Es šodien esmu atnācis, lai tevi atbrīvotu.” Ja šeit ir kāds zēns vai meitene, vīrietis vai sieviete, Kungs, kas nepazīst Tevi kā savu Glābēju, lai šī klusā balss runā, šī mazā ticība, balss, kas tagad runā, un saka: “Jā, es ticu, ka Dievs ir. Es ticu, ka Viņš ir tāds, kā viņi saka, ka Viņš ir.” Un, Kungs, lai tā mazā ticība dara viņus brīvus tieši tagad. Dāvā to, Kungs.

294 Svētī viņus. Svētī šeit brāli Īzaksonu, Kungs. Mēs mīlam šo jauno vīrieti un viņa sievu, viņa

bērniņus. Svētī šo mazo draudzi, ak, Dievs. Mēs tik ļoti priecājamies par viņiem, mēs tik ļoti priecājamies, redzot, ka viņiem šeit ir jumts virs galvas un šī vieta. Tu esi tik labs pret viņiem, Kungs. Un mēs esam Tev tik pateicīgi. Lai viņi vienmēr ir pazemīgi un jauki Dieva klātbūtnē.

295 Svētī svešinieku mūsu vārtos. Svētī viesi, Kungs. Mēs lūdzam, lai Tu būtu ar viņiem. Un, ja viņi vēl nav saņēmuši šo pilnīgo uzvaru, ka viņi var pateikt "āmen" uz katru Vārdu, ko saka Dievs, tad, Kungs, lai šajā rītā viņu ticība, kas viņiem ir uz Tevi, apstiprina katru Vārdu ar "āmen". Dāvā to, Kungs.

296 Svētī mūs visus. Atbrīvo slimos un nomocītos. Pagodini Sevi.

297 Un, dārgais Dievs, lai mēs tagad, pēc šī, neuztraucamies un atceramies, ka šie pārbaudījumi un citas lietas, kas ar mums notiek, notiek tikai tāpēc, ka Dievs mūs mīl. Viņš dod mums to visu, jo Viņš paļaujas uz mums. Viņš tic, ka mēs...ka mums ir ticība un mīlestība uz Viņu, ka mēs būsīm spējīgi uzvarēt. Viņš par to parūpēsies. Un lai mēs neuztraucamies un nesatraucamies par to. Lai mēs vienkārši ejam uz turieni un runājam Vārdu, un soļojam uz priekšu. Tās jūras atvērsies, uzvaras dienas atnāks. Dāvā to, Kungs. Un lai šī ir viena no mūsu laika lielākajām uzvaras dienām. Svētī mūs, līdz mēs atkal satiksimies, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

298 Es vēlos pateikt sekojošo, pirms man būs jādodas prom. Man ir atlikusi pusotra stunda laika, lai nokļūtu Tūsonā. Tur ir, ko braukt. Bet es gribu pateikt, ka man patiešām patika būt šeit un sajūst to ticību, kas jums ir. Nekad neaizejiet prom no tā. Lai tā mazā uguntiņa turpina degt un degt. Un atcerieties, Dievs runā tajās uguntiņās.

299 Brāli Īzakson, es vienkārši nezinu, kā to izteikt, cik esmu pateicīgs, ka tu esi bijis spējīgs šeit ierasties un noturēt šo grupu kopā. Lai Dievs, mans brāli, vienmēr dod tev spēku turpināt. Un jums, kas esat atnākuši klausīties, lai Dievs dod jums spēku, Dievišķu spēku, kas jūs uzturētu. Lūk, ja...

300 Droši vien pēc maza brītiņa būs neliela formāla sanāksmes beigšana, kā to dara brālis Īzaksons; es nodošu kalpošanu viņam.

301 Un, ja šeit ir kāds no jums, kas ir...ir studējis par ūdens kristību "Jēzus Kristus" Vārdā, nevis "Tēva, Dēla, Svētā Gara" titulos, tad mūsu draudzes gans šeit ir gatavs, priecāsies to izdarīt, veikt kristību. Ja jūsu sirds ir nospiesta ar kādām problēmām un jūs vēlaties, lai viņš kopā ar jums palūdz, viņš ir tepat, lai to izdarītu. Un es...ne vairāk kā... Es viņu pazīstu un esmu viņu saticis, esmu ar viņu runājis un tā tālāk; šajā brālī atrodas jauks, maigs kristīgs gars. Un...un es esmu pārliecināts, ka Dievs dzird tādu lūgšanu.

302 Kādreiz mūsu apkaimē dzīvoja kāds vecs vīrs, vārdā Hejs. Viņš bija brīnišķīgs vecuks. Viņš bija... Katru reizi, kad kāds... Viņš bija pazemīgs un maigs. Bet... Un daži domāja, ka viņš ir tikai reliģisks dīvainis vai kaut kas tamlīdzīgs. Bet, ziniet, kad kāds saslima, viņi sauca vectētiņu Heju atnākt un palūgt par viņiem. Tad viņš vairs it nemaz nebija dīvainis. Viņš vienkārši bija īsts vīrs. Un tas vecais kareivis...

303 Tur kalna virsotnē dzīvoja kāds bezdievis, viņam bija ferma. Viņš bija mana tēva draugs. Mans tēvs dzēra. Man ir kauns to stāstīt, bet patiesība ir patiesība, ziniet.

Bībele ir vienīgā lieta, kas stāsta patiesību. Saprotat?

304 Nu, mums ir vēstures grāmata, kurā teikts, ka Džordžs Vašingtons nekad nemeloja. Es par to šaubos. Es par to šaubos. Tieši tā. Es...es tam neticu. Bērns var izaugt... "Tu esi dzemdēts grēkā, veidots netaisnībā, atnācis pasaulē, runādams melus," saka Bībele. Tāpēc es...es šaubos par šo vēsturisko skaidrojumu par Džordžu Vašingtonu. Taču tas parāda tikai cilvēka labo pusi.

305 Bībele pastāta par cilvēku abām pusēm. Lats bija labs cilvēks tur Sodomā: "Pilsētas grēki mocīja viņa taisno dvēseli." Tomēr tajā nav noklusēts tas, ka viņš dzīvoja kopā ar savu meitu un viņam piedzima bērns, saprotiet. Tā izstāsta abas stāsta puses. Tāpēc arī mums ir jāstāsta abas puses.

306 Mans tēvs dzēra, viņš dzīvojās kopā ar to bezdievi, un tas smējās par to veco vīru. Viņš

vienmēr par viņu uzjautrinājās: “Vecais paps Hejs,” mēs saucām viņu par “vectētiņu Heju”, viņam bija tikai tāda matu stīpiņa. Viņš bija vecs sludinātājs. Un reiz cilvēkiem bija vajadzīgs lietus. Visa viņu raža dega ārā. Un viņi atnāca uz mazu draudzīti, ne lielāku par šo, ko sauca par Mazo Oposumu valstību, tur Kentuki. Un, kad viņi tur ieradās, viņi teica, ka viņš teica...

307 Viņam, vectētiņam Hejam, bija viens teiciens, viņš teica: “Dārgais, svētī manu dvēseli!” Mazs, pazemīgs cilvēks, jāja uz veca zirga, vecs ceļojošs sludinātājs. Un viņi maksāja viņam varbūt ar žāvētu ķirbju grozu, ziniēt, vai kas nu vēl viņiem bija, ziniēt, un ar kādu ziedi vai vēl kaut ko. Šādi, ziniēt, tādā veidā viņi maksāja tiem vecajiem ceļojošajiem sludinātājiem. Daudzi no jums šeit atceras tos vecos ceļojošos sludinātājus no austrumiem.

308 Un viendien visa raža dega ārā. Un vectētiņš Hejs teica: “Nu, dārgais, svētī manu dvēseli!” Pēc tam, kad viņš bija noturējis nelielu dievkalpojumu, tādu kā šo, viņš teica: “Ja kāds no jums vēlas palikt un lūgt par lietu, lai Dievs saglabā jūsu ražu,” viņš teica, “tad palieciēt ar mani.” Un visa draudze palika turpat kopā ar viņu.

309 Tētis tur ārā, vēl tikai jauns puisis, aizgāja un noņēma seglus no zirga, nolika tos...nolika tos zem dievnama, jo viņš zināja, ka būs lietus.

310 Šis vecais vīrs nometās lejā pie altāra. Viņš pat nepiecēlās no ceļiem. Stāsta, ka apmēram stundu pēc tam viņš sadzirdēja troksni. Viņš paskatījās apkārt. Pāri kalnam nāca melns mākonis. Tur nu tas bija. Saprotat?

311 Tas bezdievis, viens no tēva draugiem, kas smējās par to veco sludinātāju; kad viņš mira, viņiem bija jātur viņu gultā. Viņš bija saslimis ar vēdertīfu. Daudzi no jums šeit varbūt nemaz nezina, kas tas ir. Ak, tā ir briesmīga lieta! Un viņš stundām ilgi cīnījās ar ļaunajiem gariem, trīs vai četras dienas. Viņš sauca: “Čārlj, Čārlj!” Tas bija mans tēvs. Viņš teica: “Neļauj viņam mani paņemt. Neļauj viņam mani paņemt. Vai tad tu neredzi, kā viņš sēž tur uz tās gultas malas, aptīts ar tām ķēdēm? Neļauj viņam mani ar tām sasiet. O-o!” Viņš kļiedza. Un viņi turēja viņu, četri vai pieci vīrieši turēja viņu gultā, līdz viņš nomira.

312 Tur Kentuki cilvēkiem gar sienu mēdza būt pakaramie, uz kuriem viņi karināja savas drēbes. Vai kāds kādreiz ir redzējis tādu māju, kur ir tādi pakaramie?

313 Un tur karājās viņa vecais lietusmētēlis. Viņš teica: “Čārlj, man kabatā ir puslitr viskija. Aizej, atdod to maniem bērniem.”

314 Un viņa sieva, kristiete, tur virtuvē raudāja, gatavodama pusdienas. Viņš teica: “Es nespēju to izdarīt.”

315 Un viņi turēja viņu gultā, līdz viņš nomira, cīnoties ar ļaunajiem gariem.

316 Kad vectētiņš Hejs, tas, par kuru viņš mēdza smieties, kad viņš bija tuvu nāvei apmēram astoņdesmit piecu, deviņdesmit gadu vecumā, viņš aizgāja gulēt. Un visi bērni sanāca kopā. Ap gultu sapulcējās viņa jau pieaugušie mazmazmāz bērni. Viņš piecēlās. Viņam bija baltas ūsas, ziniēt, sirmu matu stīpiņa uz galvas. Kas... Galvas augšpuse bija kaila. Viņš pakustināja ūsas, sacīja: “Dārgais, svētī manu dvēseli!” Teica: “Jūs visi domājat, ka vectētiņš Hejs ir miris, vai ne?” Viņš teica: “Nu, es nevaru nomirt,” teica, “es jau nomiru pirms daudziem gadiem.” Teica: “Es vienkārši dodos satikt Kungu Jēzu.” Viņš teica: “Ak, tas ir tik lieliski!” Teica: “Jūs visi, mani bērniņi, sanāciet ap gultu.” No vecākā līdz jaunākajam, viņš paņēma viņus aiz rokas un svētīja viņus.

317 Tad viņš sacīja saviem diviem vecākajiem dēliem, sacīja: “Pieceliet mani augšā!” Un viņi piecēla viņu gultā. Viņš nevarēja pacelt augšup savu roku, viņš bija ļoti vājš.

318 Viņš sacīja citam savam dēlam: “Pacel augšā manu roku!” Viņš *šādi* pacēla savas rokas.

319 Viņš sacīja: “Laimīgā diena, laimīgā diena, kad Jēzus manus grēkus mazgāja! Viņš mani mācīja lūgties un gaidīt, un katru dienu priekā dzīvot.” Nolieca savu galvu un aizgāja.

Nu, mēs noteikti nonāksim pie vienām vai pie otrām beigām.

320 Es priecājos, ka jums līdzās ir tāds mazs, pazemīgs vīrs, kuram jūs uzticaties. Ticiet viņam, Dievs darīs brīnumus jums, jūsu vidū.

321 Un es gribu paprasīt šai mazajai draudzītei kaut ko priekš sevis. Lūdzieties par mani, labi? Arī es esmu viens no jūsu brāļiem. Es neesmu ar jums visu laiku, es gribu būt. Jūs šeit saņemat lentes un pārējo. Un es esmu šeit lielā kaujas laukā. Šis ir tikai viens no posteņiem, kur mēs gaidām Tā Kunga atnākšanu. Lūdzieties par mani, jo man patiešām ir vajadzīgas jūsu lūgšanas. Es esmu no tām atkarīgs. Daudzas reizes, kad man nākas saskarties ar grūtībām, īpaši ārvalstu darba laukos...

322 Un tur ir burvji un pārējais, tūkstošiem tūkstoši stāv tur, izaicinot tevi, un tu iznāc tur viens pats, ak, tev labāk ir zināt, par ko tu runā! Ak vai! Viņi taču var izdarīt jebko. Viņi var atdarināt gandrīz visu, kas ir Dievam. Viņi var, tieši tāpat kā Janne un Jambre, hm-hm, viņi var atdarināt jebko, kas Dievam ir šeit.

323 Tad es atceros, aizdomājos par kādu nelielu, uzticīgu grupiņu. “Kāds diennakts laiks tur ir?” Tur tālu, tur dziļi tuksnesī, tālu prom, kādā vietā, ko sauc Sierra Vista, saprotiet, aptuveni šajā laikā notiek neliela lūgšanu sapulce. Saprotat? Tālu prom, tur kalna otrā pusē, tur augšā, tajā vecajā govju novietnē, kaut kur tur, viņi lūdzas.”

324 Tad es izeju priekšā, es saku: “Es esmu apsegts ar lūgšanu. Sātan, tu neko nevari man izdarīt. Es nāku Kunga Jēzus Vārdā.” Saprotiet, kaut kas notiek.

325 Lūdzieties par mani. Vai jūs to darīsiet, jūs visi? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Āmen.
Brāli Īzakson, nāc šurp.

326 Ziniet, kaut es...es varētu palikt šeit ilgāk un aiziet pie katra no jums uz mājām, un paēst pusdienas. Tam man vajadzētu daudz laika. Un es zinu, ka jūs, vīri, domājat, ka jums ir labākā pavāre pasaulē. Par to nav ne mazāko šaubu. Saprotat? Un, protams, man gribētos to izdarīt. Bet šodien es...es to nevaru. Jūs visi taču to saprotat, vai ne? Jūs...jūs saprotat, ka šobrīd es to nevaru. Es esmu ārkārtīgā sasprindzinājumā šajā laikā. Es gribu atbraukt un pabūt nelielā sadraudzībā ar jums. Es vēlos arī atkal atgriezties, atgriezties un būt kopā ar jums. Lai Dievs jūs svētī.

327 Tagad, brāli Īzakson, turpini, lai ko arī Tas Kungs vēlas, lai tu darītu.

328 Un tā, ja šeit ir kāds no jums, kas gribētu šeit iznākt, kas vēl nav nodevies Jēzum Kristum, un jūs vēlaties iznākt šeit un nostāties šeit šajā rītā, pie šīs kanceles, kur stāvam mēs ar brāli Īzaksonu, un gribi, lai par tevi aizlūdz, gribi, lai mēs aizlūdzam, lai Dievs tevi izglābj, tad, lūdzu, nāc tagad! Un tev...tev šodien būs pilnīgas uzvaras diena. Ja jūs...

329 Ja šeit ir kāds no jums, kas ir atkritis un aizgājis no Dieva, un nezina...nezina...tu esi pazaudējis šo sadraudzību, kā tā lēdija vakar vakarā. Ak, kad tu aizej no Dieva, tumsa sabiezē. Tu esi uz dubļaina ceļa, tu noteikti zaudēsi. Un, ja tev nav tādas uzvaras, kādai tev vajadzētu būt, tad, lūdzu, iznāc arī tu! Tā ir pilnīga uzvara. Šī varētu būt uzvaras diena tev pār visām pasaules lietām.

330 Tu teiksi: “Man ir bijuši tik daudzi pārbaudījumi, brāli Branham. Es esmu mētājies turp un atpakaļ.” Vai tad es jums tikko neteicu, ka tas ir Dievs, jo Viņš uzticas tev? Tu taču Viņu nepievilsi, vai ne? Varbūt tu esi nokritis. Varbūt tu esi kļūdījies. Bet tu taču Viņu nepievilsi, vai ne? Tu atkal celsies augšā kā īsts kareivis, satversi zobenu un atkal dosies uz priekšu. Mēs ar prieku to darītu. Protams.

331 Un, ja nē, tad jums turpinās runāt brālis Īzaksons.

332 Lūdzu, piedodiet man tagad, man jau ir jābrauc, jādodas atpakaļ uz Tūsonu. Es atkal atgriezīšos, lai satiktos ar jums, ja Tas Kungs gribēs. Lai Dievs jūs svētī. Vai jūs lūgsieties par mani? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]

333 Atcerieties, pilnīga uzvara, un turiet savu fokusu uz Jēzu Kristu. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un viendien, kad jūsu acis skatīsies uz vienu, Viņš nāks no debesīm ar saucienu, ar erceņģeļa balsi. Mirušie Kristū augšāmcelsies. Un šie mirstīgie ķermeņi tiks ietērpti nemirstībā,

un mēs aiziesim, lai būtu kopā ar Viņu vienmēr. Līdz tam laikam esiet nomodā un lūdzieties. Lai Dievs jūs svētī.

UZVARAS DIENA

(The Victory Day)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 21. aprīlī Sierra Vista, Arizonas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 63-0421 ilgst 1 stundas un 52 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.